

BUTLLETÍ DE LLAGOSTERA

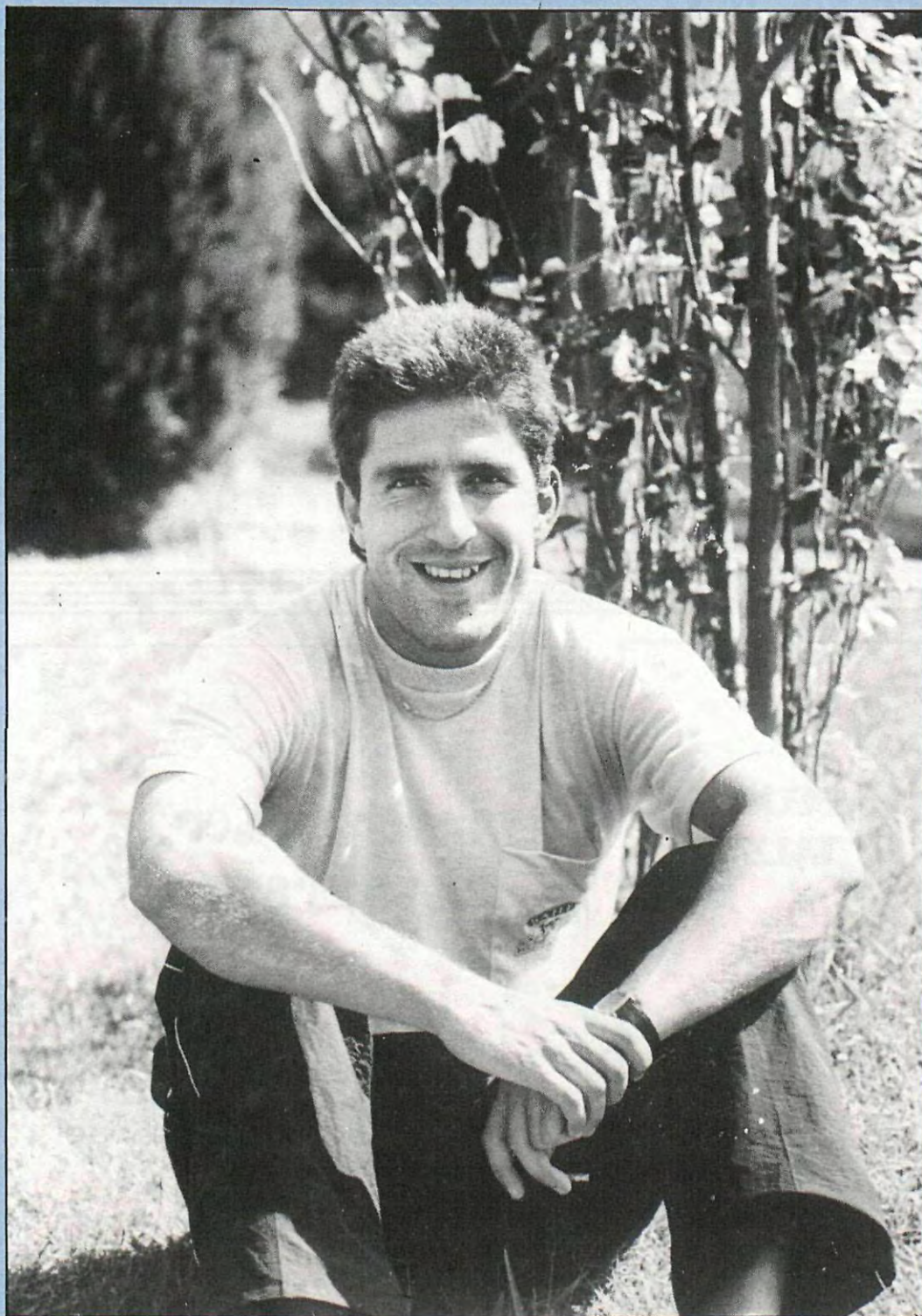
NÚM. 53

EDITAT PER L'ASSOCIACIÓ DE VEÏNS

JORDI ROURA

"El noi
de
Llagostera"

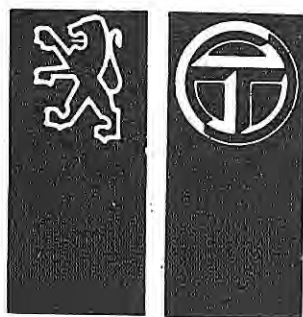

Relat: HISTÒRIA D'UN AMOR
per Fèlix Sureda

grill-pub
L'ENRENOU

LLAGOSTERA

**PEUGEOT
TALBOT**

Garatge

Emili Roget

Ctra. Girona a Sant Feliu, Qm. 19,500

Telèfon 83.01.67

LLAGOSTERA

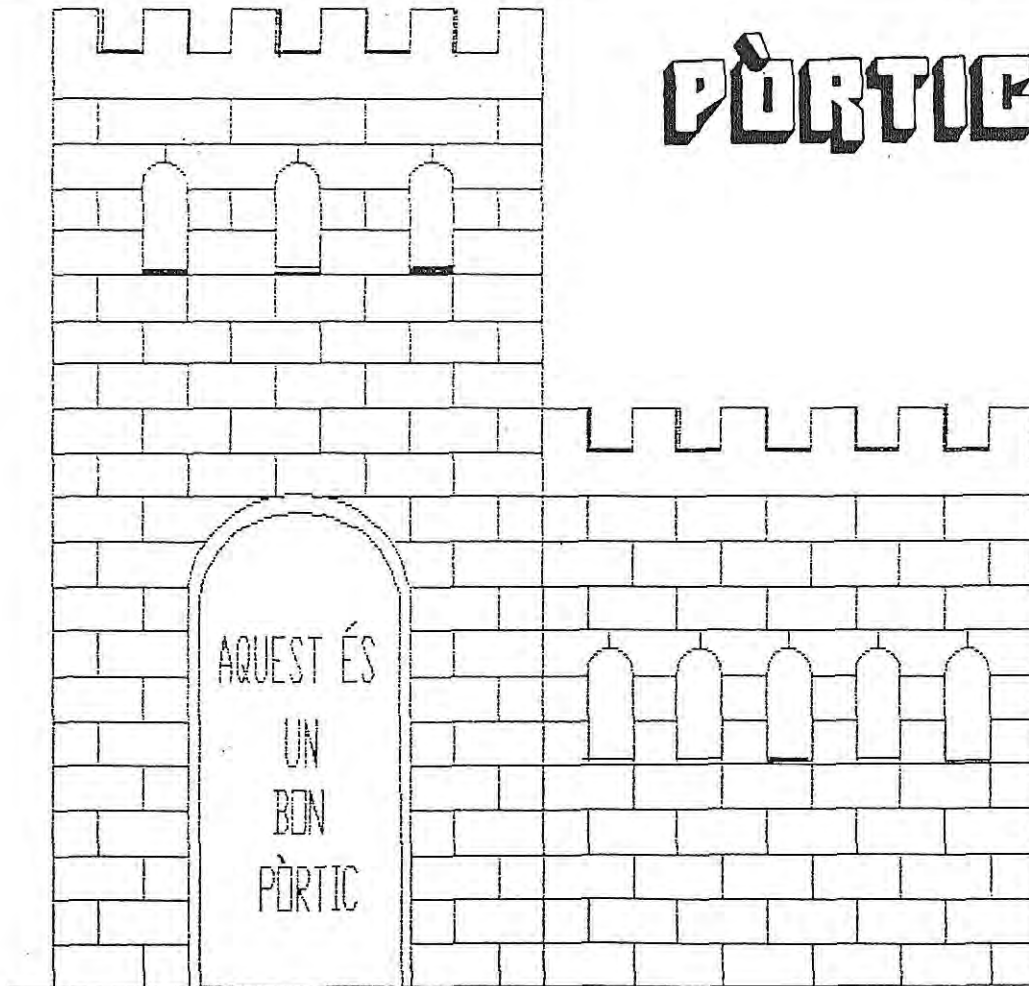
**garden center
costa brava**

Tel. 83.04.62

Ctra. Comarcal km. 25,7 (Girona-S. Feliu Guixols)

LLAGOSTERA (Girona)

Sumari

Plana

- 3 — Pòrtic
- 4-6 — Entrevista a Jordi Roura
- 7 — El 21-M
- 8-9 — Semàfors
- 10-12 — L'Estiu
- 13 — L'arròs ros
- 14 — A la tardor, bolets
- 15-16 — Entrevista a Jordi Pous
- 17-23 — Col.laboracions
- 24 — Naixements, matrimonis i defuncions
- 25 — Passatemps
- 26 — Biblioteca "Julia Cutillé"
- Relat: "Història d'un amor"

COL·LECTIU DE REDACCIÓ

Eduard Alexandre, Joan Ramon Baiges, Esteve Barceló, Pere Cañigueral, Vicenta Casamitjana, Marta Ciurana, Núria Comas, Paco Cortés, Aurora Marco, Núria Marco, Sara Marquès, Dani Moll, Roser Noguera, Jordi Pinsach, Dani Rodas, Elena Roget, Amadeu Rovira, Xavier Ruíz, Joan Ventura, Montse Vila, Anna Viñas.

Llagostera, octubre 1989

Núm. 53

Dirigit pel Col·lectiu de Redacció.

Editat per l'Associació de Veïns
Apartat 54 - LLAGOSTERA

Imprimeix: DUCFORM, S.A. - Gràfiques Duch
Cassà de la Selva

Dipòsit Legal: GE-300/1980

El Col·lectiu de Redacció vol respectar la llibertat d'expressió i la diversitat d'opinions.

El Col·lectiu de Redacció no es responsabilitza necessàriament de les opinions dels col·laboradors i no es compromet a que tots els escrits rebuts siguin publicats.

Tanmateix s'acceptaran treballs signats amb pseudònim, però el Col·lectiu ha de ser sabedor del nom de l'autor.

Per raons d'espai, el Col·lectiu de Redacció es reserva el dret de resumir el contingut fonamental dels escrits.

Entrevista:

Jordi Roura

De Llagostera al primer equip del Barça.

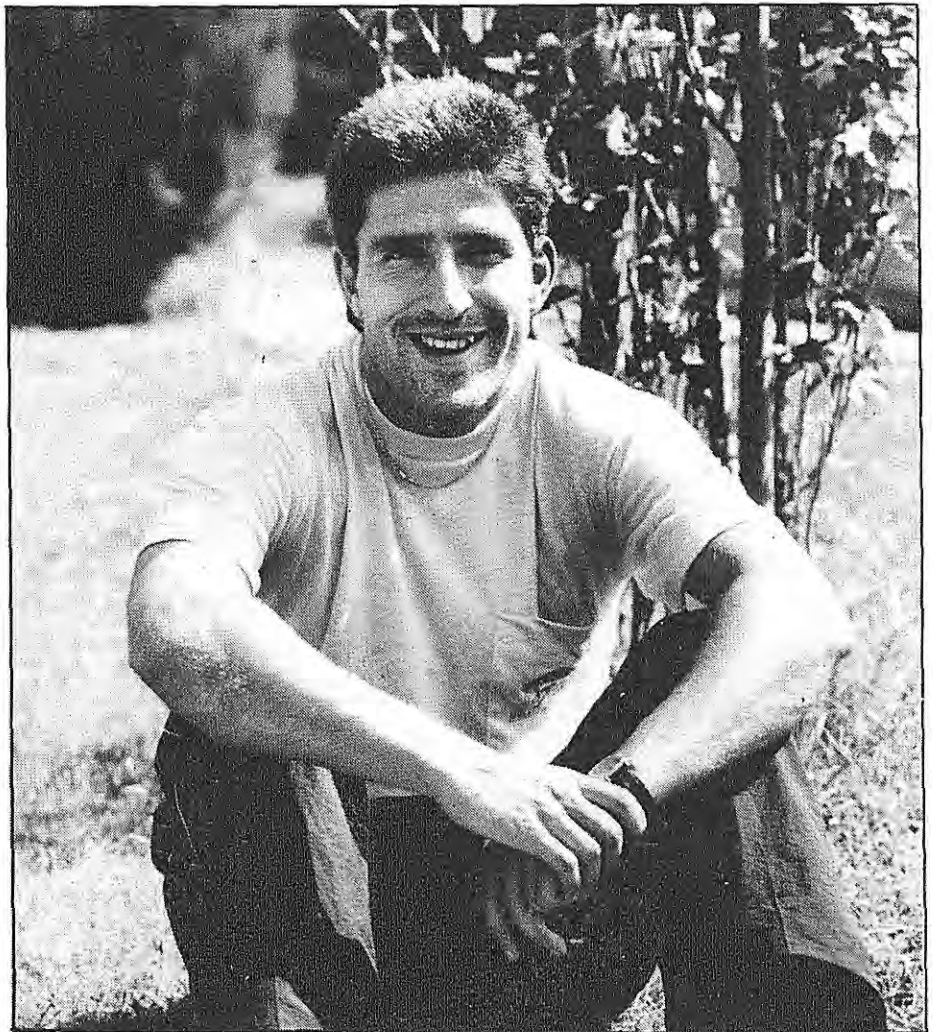
DURANT gairebé tot el mes de juliol, molta mainada va estar dinant ràpidament per poder ser a les quatre a la piscina de Llagostera. Esperaven el moment en què, com cada dia, Jordi Roura i Solà arribés amb el seu flamant Ford-Escort blanc i travessés la porta d'entrada amb la tovallola penjada a les espatlles. En Jordi tenia assegurada la companyia durant la seva estada a la piscina. "Farem un partit avui?" era la pregunta immediata que sorgia d'ells tan punt el veien. Nens i nois jugaven amb i contra ell en partits de futbol-sala, als quals seguia un bon bany. Aleshores, ja havien arribat al recinte persones ja més adultes amb les quals en Jordi hi establia llargues converses que giraven entorn de la seva vida com a jugador del FC Barcelona i com a habitant de la gran ciutat, així com de les seves relacions amb el seu poble natal. En Jordi, fill de Can Sisonet, mas situat al veïnat de Gaià, parla amablement i explica una i altra vegada com ha arribat al primer pla de l'actualitat futbolística.

— *Com va ser que fessis el salt del Llagostera al Barça?*

— Bé, jo ja havia començat jugant a futbol al col·legi. Aviat vaig poder jugar amb els alevins de l'equip del Llagostera i, posteriorment, ho vaig fer amb els infantils. Més tard, vaig tenir l'oportunitat d'anar a La Salle de Girona, on hi vaig estar sis mesos. També havia estat a la selecció catalana d'infantils jugant els campionats d'Espanya, que ara ja no es fan, i quan estava a punt de fer els quinze anys i em trobava en la meua última temporada d'infantil, vaig fitxar pel Barça. Actualment ja fa sis anys que estic sota la disciplina d'aquest Club.

— *Va ser dur per a tu haver-te d'enfrontar als 15 anys amb tot el que comporta viure en una gran ciutat com és Barcelona?*

— En els anys que he estat a La Masia, he vist passar molts nois que arribaven molt joves i que, després de dos mesos, ja havien de marxar-ne perquè s'enyoraven o per altres raons. Lògicament, les primeres setmanes ho passes malament, sobretot perquè trobes a faltar els pares i el teu poble, i estàs en un ambient que no coneixes. Als quinze anys, Barcelona resulta una mica impressionant. En el meu cas, però, em vaig anar adaptant, i al cap d'un parell de mesos ja havia fet amics. Quan va començar el col·legi, tot va començar a anar perfectament.

Jordi Roura, a la Maria. Foto: Cristina Calderer / Punt Diari

— I, actualment continues vivint a La Masia?

— No, no. Això va ser al principi. Més tard vaig anar a viure en un pis-situat darrera el camp Nou, que he estat compartint amb Amor i Raigón, que acaba de fitxar pel Sabadell.

— Què és el enyores més de Llagostera?

— Al principi els pares i els amics, però com ja us he dit, ho he anat superant, i, tot i que sempre els trobes a faltar una mica, em trobo molt bé allà onestic.

— Com és la vida d'un estudiant a les files del Barça?

— Jo vaig fer fins el vuitè curs d'EGB a l'escola pública de Llagostera i el primer de BUP a l'institut de Sant Feliu de Guíxols. Llavors va ser quan em van cridar els del Barcelona. Vaig començar a estudiar en aquesta ciutat i ara he acabat el primer curs d'econòmiques.

— Què és el que recordes més de la teva estada a l'escola de Llagostera?

— Recordo sobretot, els professors Vivares, Segura, Salvador Parés, Josep M. Rodríguez, Angel Frigola, Ferran Pérez i Jaume Moll, que em van ajudar sempre en tot moment, i amb els quals encara vaig a parlar-hi quan tinc ocasió.

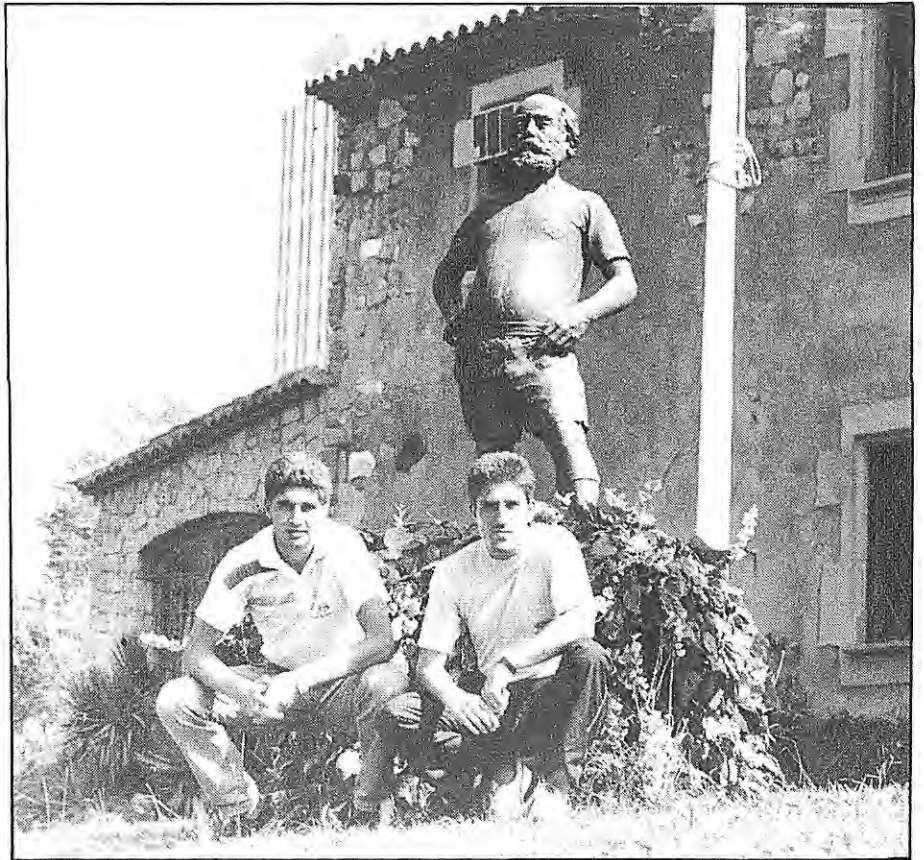
— Les matrícules, llibres... t'ho paguen tot els teus pares?

— No, no. Pel que fa als diners per pagar els estudis, el club t'ajuda sempre que els resultats acadèmics hi acompanyin, amb beques esportives.

— Com compagines el futbol amb els estudis?

— Durant la pre-temporada entrenem tot el dia i es fa difícil estudiar, però durant la temporada els entrenaments només són al matí. Això fa que no puguis seguir el ritme dels altres estudiants, ja que, a més, també perds caps de setmana en viatges, concentracions... Des de molt jove, sempre he tingut clar que el futbol és molt important, però que també s'ha de tenir una base cultural i professional. En aquest sentit sempre he anat estudiant més o menys bé i la meva intenció és poder acabar la carrera d'Econòmiques, encara que potser tardi una mica més que la resta d'estudiants normals.

— Desviant una mica la conversació cap a la teva vida com a professional en el futbol, què en penses de la política de fitxatges del Barça, que moltes vegades es fixa més en jugadors del club veí que no pas en els de casa, tot i tenir-hi homes prou bons?

Roura, amb Delfí Geli, un altre gironí que triomfa a Can Barça. Foto: C.C.I.P.D.

— Jo crec que el fet de ser del planter és gairebé un "handicap" que et marca una mica. Primer, perquè és molt difícil arribar a dalt, i segon, perquè en el moment que estàs en el primer equip la gent es fixa més en tu i en certs moments potser ets més estimat, però també pots ser més criticat.

— I no t'estimaries més jugar en un altre equip en qualitat de cedit, que no pas al Barça, que potser no jugues tant com voldries?

— Mira, jo crec que ser del primer equip ja és tot un honor i un privilegi. Si a mi em diguessin "Ho sento, no tens cap possibilitat de jugar ni un sol partit", llavors jo automàticament canviaria d'equip. Però si em diuem "Comptem amb tu", doncs, collonut. Crec que el més important no és jugar poc o jugar molt. El primordial és saber que l'equip compta amb tu, i que tens alguna possibilitat de demostrar-ho.

— Com és la vida a l'interior del Barça? Quin ambient es respira als vestidors?

— Quant ets infantil, tothom és amic teu. Però quan ets professional, les coses canvien. Llavors el futbol és una feina com una altra. Tot i això, en la meua etapa de professional he trobat molt bon ambient en els vestidors, i segons molts dels jugadors, aquest ha estat un dels anys en què més bones relacions hi ha hagut.

— Una pregunta gairebé obligada: què penses dels comentaris que s'han fet dient que els àrbitres han afavorit el Real Madrid de manera exagerada?

— Mirant-ho objectivament crec que el Madrid és un gran equip. Aleshores, és lògic que obtingui resultats tan positius. Jo no vull pas dir que ha rebut ajuda arbitral, perquè penso que els col·legiats actuen sempre imparcialment. El que sí hi ha hagut són alguns moments en què hi havia punts que semblaven perduts i que a última hora han tingut la sort d'aconseguir-los. Jo no crec que els punts que han aconseguit hagin estat per motius il·legals ni que s'hagi de dir res als àrbitres. No seria correcte.

— Quina o quines persones t'han ajudat més al llarg de la teua vida?

— Principalment els meus pares. Ells han estat els que m'han aconsellat sempre i ho segeixen fent. Una altra persona a qui dec molt és a Lluís Carrasco, el que va ser el meu primer entrenador, i el que em va animar a continuar en el món del futbol.

— Els vens a veure molt sovint als teus pares?

— La veritat és que durant l'any vinc poc a Llagostera, ja que no tinc gaires ocasions per fer-ho. Tot i això procuro venir-los a veure una vegada al mes, encara que només pugui estar-m'hi una tarda, o, com a màxim un dia

Jordi Roura, envoltat d'una nova generació de futbolistes llagosterencs. Foto: Lluís Serrat / Punt Diari

sencer. També vinc uns quatre o cinc dies, per les festes de Nadal.

— A què dediques les vacances?

— Primordialment a descansar. Als matins m'agrada anar a la platja, i a les tardes, a la piscina. Moltes vegades vaig a jugar a squash, tennis,... i solc anar al gimnàs, ja que m'haig de mantenir en forma. Als vespres m'agrada anar al "pub", on puc parlar amb els amics que no he vist des de fa temps.

— I a Barcelona què fas, quan tens una mica de temps lliure? Llegeixes? Freqüents discoteques?

— Tot i que m'agrada la música moderna, no acostumo a anar a la "disco". Això no vol pas dir que no hi vagi mai, però acostumo més a anar al cinema. A mi m'agraden molt les pel·lícules de ciència ficció. També m'agrada molt llegir, encara que amb els estudis no tinc gaire temps per fer-ho.

— L'any passat un professor de l'escola de Llagostera va posar com a deure als seus alumnes que escrivessin una carta a algun personatge famós. Mentre que una part de la classe es va decantar per escriure al rei d'Espanya, una altra va optar per adreçar-se a tu. Què penses d'això?

— (Contesta amb un somriure als llavis) Recordo aquest fet i vaig rebre amb molta il·lusió totes les cartes que em van arribar. Jo crec però, que això és degut a què el futbol és una professió com una altra, però que a la vegada és un esport de masses. El fet que el segueixi un gran nombre de gent fa que siguis més conegut.

— Tu també devies tenir algun ídol quan eres petit...

— Bé, a mi mai no m'ha agradat tenir ídols. En certs moments, però, sí que admirava el joc del meu actual entrenador, Cruyff, i altres que ara no recordo.

— Ens podries citar tres jugadors de primera que prefereixis per alguna raó en especial?

— (S'ho pensa uns breus instants) Butragueño i Eusebio són molt bons jugadors, i en "Zubi", a més, és una gran persona.

— Recordes alguna ocasió en què un jugador de l'equip contrari t'hagi marcat d'una manera especialment molesta?

— Sí, recordo quan, en la meua etapa de juvenil, a l'equip del Càdis tenien un lateral que no em deixava de petja.

Era d'aquells partits en què pensaves: "és millor plegar".

— Finalment, què és el que més t'agrada quan vénis a Llagostera?

— L'amabilitat amb què em tracta la gent.

Amb aquestes senzilles paraules ens acomiadem d'un Jordi Roura a l'espera que Johann Cruyff el seleccioni per viatjar a Holanda, on la plantilla hi efectua la pre-temporada. Darrerament, Roura ha pogut veure satisfetes les seves esperances i, a més de jugar alguns partits a Holanda, ha intervingut en els Torneigs "Ciutat de Palma" i el "Gamper".

Dani Moll i Casamitjana
Jordi Pinsach i Estanyol

EL 21-M

DIMECRES vint-i-un de març de 1989 a Logroño.

És una data que haurà de constar forçosament en els annals de Llagostera, tal vegada equiparable al remot vint-i-tres de febrer de 1240 en què Jaume I el Conqueridor concedí als nostres ascendents el cèlebre "Privilegi" immortalitzat en un monòlit a la plaça de l'Església.

Les cròniques municipals al·ludiran al 21-M com una fita històrica ja que aquella tarda, unes hores abans de la nit equinoccial, la combinació de mil astres propicis afavorí el debut d'un dels nostres vilatans en el Futbol Club Barcelona.

Segurament mai havien convergit damunt un llagosterenc tants esguards com els que aleshores es fixaren, ni que fos de passada, sobre un jove convilatà en calça curta, que corria atrafagadament darrera una pilota.

Arribar al Barça és abastar l'Olimp, esdevenir mitologia, passar a la posteritat per una tresquera sense marra des. Tenir un dels nostres fills tan ben col·locat justifica sobradament la secció d'una bona dosi d'orgull patri.

En un club tan sotmès a les inclemències, víctima de tota mena de malarances, on el prestigi és afímer i la frontera entre la veneració i la reprovació es franqueja contínuament, el futur de Roura deu ésser incert. Ni la vident més afinada s'atreviria a fer un pronòstic sobre la continuïtat d'un jugador en el Barça. No cal però que ens deprimim pel sempre imprecís i aleatori avenir, ja ningú podrà arrabassar als més ardents culés municipals, l'empremta deixada per l'emoció trasbalsadora que els ferí aquella tarda en què en J.M. Puyal afirmà "el noi de Llagostera ha estat indubtablement el jugador més encertat", aquella tarda en què tothom es preguntava si Catalunya Ràdio es sentiria bé des de Cassà. Ni podrem oblidar la participació de Roura en la solemne celebració de la conquesta de la Recopa.

— Mira en Roura allà a la dreta.

No ens cansàrem d'identificar-lo una i altra vegada mentre la comitiva itinerant, després d'haver visitat la jurisdicció celestial de la ciutat i haver escoltat els ruboritzadors tedeums d'en Casaus, bandejava, com d'habitud, la plaça de Sant Jaume, d'una autoritat terrenal a l'altra.

Tampoc oblidarem Roura, escorat a la banda esquerra, complidor escrupulós de les instruccions rebudes, àvid de pilota, delint tant perquè li arribés la passada del company com els espectadors llagosterencs que no pogueren mantenir ni una dècima de segon més la serenitat i s'alçaren per exclamar plegats, estentòriament:

—Passa-la a Roura c...!!

Roura s'ha convertit en un heroi, en el llagosterenc més il·lustre del moment i pot esdevenir un interessant estímul per als pares indecisos en l'elecció de la vocació del seu fill. En aquests països és factible que un cervell brillant passi desapercbut o es malbarati en la incomprensió, en canvi resulta inconcebible que unes cames destres en conduir la pilota fins el rectangle enxarxat, es malversin en l'anonimat.

A falta d'altres credos, mancats de possibilitats èpiques que nodreixin la existència, l'esport ha esdevingut una activitat primordial, d'un ressò gairebé unànime i d'una estridència que ha de resultar ofensiva per a aquells que en aquest aspecte són dissidents. En les nostres contrades l'afecció o adversió al Barça concentra una bona ració d'aquest interès.

Malgrat l'existència d'algun cas patològic de simpatitzant del Madrid que a l'hora milita en l'M.D.T., clar exemple d'esquizofrènia, la passió pel Barça sembla estretament vinculada al sentiment nacional. Tret d'això dels pro i contra-barcelonismes cal cercar-los en obscurs ressentiments, en nonismes crònics o en la simple irracionalitat.

El Barça deu ésser un exèrcit contemporani d'almogàvers, també en aquest cas replet de mercenaris, que defensa en els camps de futbol, generalment amb menys baixes, allò que segons els militaristes es defensava en els camps de batalla, l'honor i la glòria dels pobles. Núñez, amb la subtilitat que el caracteritza, va arribar a dir que el Barça és el braç armat de Catalunya.

Els esportistes triomfadors són rebuts en els seus pobles per gernacions enfervorides i polítics que practiquen el populisme. No és un fenomen únicament circumscrit al futbol, esport de masses per definició, darrerament ho hem vist amb marxadores, motoristes o gimnastes.

Quin sentiment sinó l'instint tribal pot explicar la presència de gentades exultans celebrant l'èxit d'un veí, sentint-se profundament co-particeps del triomf.

Cèsar arribant victoriós de la campanya de les Gàlies, Napoleó rebut per multituds després de conquerir Egipte, els pobles victorejant els herois, proclamant orgullosos el poder de Roma, la grandesa de França. Tanmateix com si haguessin guanyat la Lliga.

Nosaltres, ara, també tenim un heroi i qui sap si un dia conquerirem les Gàlies, Egipte o Madrid. Encara que sigui per 1 a 0.

Semàfors a la carretera

El trànsit, una preocupació de fa temps

*Cotxes d'abans i cases diferents a com són ara (reedificades o remodelades)
ens recorden una imatge ja desapareguda de la carretera.*

FA uns quants decennis, el trànsit de la carretera ja preocupava els llagosterencs. Llavors, el carrer de Sant Feliu, que era de dues direccions, feia que l'encreuament de la gasolinera fos força perillós. Per això es van instal·lar dos indicadors lluminosos de perill, un per cada sentit de circulació.

En Pere Tarines, llavors treballador de l'Ajuntament, recorda de memòria el nom de la casa subministradora: Enclavamientos y Señales, de Barcelona. Ell mateix explica: "al principi zic, zac, zic, zac —obre i tanca la mà— semblava que érem a Barcelona, però llavors res". Amb aquest "llavors res" vol dir que, malgrat l'esforç i els enginyers per tenir els indicadors, l'invent no va funcionar: els senyals no es tenien en compte i tothom corria com abans.

Per això, pocs anys després, a Llorenç Graupere, encarregat de les revisions dels indicadors, li van demanar de desmuntar el de la paret de can Mas i el va portar a l'Ajuntament, on en Pere

Tarines recorda haver-lo vist durant molt de temps.

L'altra senyal encara es pot veure a la paret de la casa del costat de la gasolinera, propietat de can Sais, que té el cartell que diu "Antiguitats". Es conserva aparentment bé, tot i que està encarat cap a la paret. En canvi, mentre funcionava, els camions que anaven a la gasolinera l'envestien sovint.

Avui, de tot allò, poca gent se'n recorda, i en Francesc Boadella, regidor de Governació de l'Ajuntament de Llagostera, no ha pogut trobar-ne cap referència, malgrat que diu que n'ha parlat amb tothom i ho ha buscat a tot arreu. Però en Robert Sabater, "el Títarus", sí que recorda dels seus primers anys d'uniforme les pampallugues taronja. I també en Pere Tarines recorda com l'avi Terés estava preocupat per les interferències que podia fer el semàfor a la seva ràdio.

Ara, el carrer de Sant Feliu ja és de direcció única, i no cal la precaució, perquè no en surten cotxes. Però, des de llavors, el trànsit no ha deixat

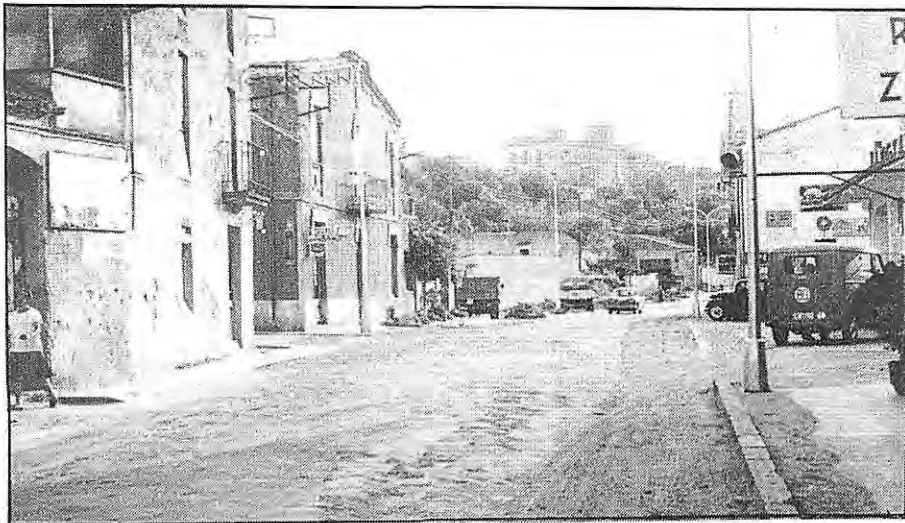
d'augmentar i els veïns de la carretera, molts d'ells propietaris de comerços, es queixen perquè es fan embussos i no poden accedir a la via i també perquè, com abans, els conductors continuem saltant-nos les limitacions de velocitat, i alguns també els passos de vianants.

Hi haurà semàfors?

Ja fa més d'un any que un miler de cartells, com el que reproduïm, es van repartir pel poble per demanar als veïns la signatura per sol·licitar la instal·lació de semàfors, o altres solucions alternatives, en les cruïlles dels carrers Camprodon i Panedes amb els de Sant Feliu, de la Pau, Gavarres, Maiena i Cantallops.

En total, va ser 733 signatures, majoritàriament dels afectats, que donaven suport a la iniciativa presa per Manuel Cano, veí de la carretera. M. Cano va pagar els cartells de la seva butxaca, però diu que això no té cap

A primer terme, a mà dreta, l'indicador lluminós avisava que la sortida de cotxes del carrer de Sant Feliu podia ser perillosa.

LLAGOSTERENCS !!

ESTIMEM EL NOSTRE POBLE I LES NOSTRES GENTS

- **UN SEMÀFOR ÉS UNA SEGURETAT...**
- **UN SEMÀFOR ÉS UNA PRECAUCIÓ...**
- **UN SEMÀFOR L'ACCIDENT POT EVITAR...**
- **UN BON LLAGOSTERENC POT ACONSEGUIR QUE EL POBLE ESTIGUI CONTENT...**
- **FEM ENTRE TOTS, QUE LA VELOCITAT SIGUI UN PAS CONCORRENT...**

Llagosterenc: Col·labora

Un miler de cartells com aquest es van repartir pel poble per demanar als veïns la signatura per sol·licitar la instal·lació de semàfors.

importància, i que el que sí en té és que no hi hagi semàfors.

A partir de llavors, 19 de juliol de 1988, va començar un llarg intercanvi de documents diversos entre els veïns i l'Ajuntament, i els veïns també van escriure a Obres Públiques però el 27 de juny d'aquest any encara no havien contestat. Mentrestant, la comissió de govern de l'Ajuntament, a partir de la sol·licitud feta pels veïns, acordà per unanimitat trametre la sol·licitud als Serveis Territorials de la Generalitat, que realment té competència en el cas.

Un any després, el delegat dels SS.TT. comunica per telèfon a l'Ajuntament que a partir del 7 d'agost els serveis tècnics quedaran amb ells i amb dos representants dels veïns per parlar del tema, i començar a fer-ne un estudi. Al respecte, el cap de governació de l'Ajuntament de Llagostera, Francesc Boadella, diu que l'interès polític hi és, i cal esperar que els informes arribin sobre la taula per estudiar-los i treure'n les conclusions necessàries. F. Boadella també diu: "de semàfors en demana tothom. Si es posessin tots els que es demanen, les carreteres serien com a ciutat i s'hauria de parar continuament perquè arreu hi ha encreuaments, nuclis de població, etc. ... Així, per què no posen semàfors a Panedes, si allà hi ha accidents, o per què no a la costa de n'Albu?"

Però és un fet que a la carretera, tal com anomenem els del poble, els carrers Panedes i Camprodon, sí que hi ha hagut accidents, tot i travessant pel pas de vianants, com els dels nens Josep Font, Joan Tres i Alícia Tres, que sortosament no van ser greus. Tindrem semàfors a la carretera?

Solstici d'Estiu

EL Solstici d'Estiu es va celebrar, com cada any, quan ja feia algunes setmanes que la nit anava guanyant terreny al dia. Però, tot i així, pels qui es van quedar fins al final, la festa no es va fer llarga i l'animació va anar augmentant amb el pas de la nit. Potser perquè s'intuïa que aquest any el sol sortiria més radiant que mai, però també perquè la Faristol, la Mami Oplins Band i, sobretot, l'Avatraia, hi van fer la seva amb temes de Dire Straits i unes superbes interpretacions de cançons de la Janis Joplin, entre d'altres.

I així, quan el sol ja escalfava, la festa, que havia començat a poc a poc i tard, amb una representació de la des-

coberta del foc a càrrec dels Marcó, va haver d'acabar-se sense estar encara esgotada.

Estat de comptes "Solstici d'Estiu 89"

Ingressos

Recaptació bar 296.227
Subvenció Ajuntament . . . 50.000

Despeses

Programes (fotocòpies) . . . 13.500
Gel 6.625
Bar Cal Degollat 40.985
Gots, globus, etc. 14.406
Coques 23.440
Licors i xampany 45.085
Despeses generals 9.652

Els Marcó 35.000
Faristol 110.000
Mami Oplins Band 60.000

Resum

Ingressos 346.227
Despeses 358.693
Dèficit 12.466

Agraïm sincerament la col·laboració de l'Ajuntament, Instal·lacions Fec, Solador, Domingo Noguera, Flors la Margarida, Transports Japic, S.A., Francesc Butiñach "Cal Degollat" i Pere Genové.

Collectiu del Solstici

Futbol

La presentació de l'equip de futbol del Llagosterenc és un dels actes que s'han estat celebrant durant aquest estiu al nostre poble. Segons els comentaris de l'afició la nova plantilla que representa a Llagostera pels camps de futbol d'arreu és un equip d'excepció en el que tothom té posades les seves esperances. Foto: Lluís Cruset / Punt Diari

Talleres Bernis S.A.

LLAGOSTERA

ALDITRANS JAPIC

—Servei de Recaderia a:

* Barcelona

* Figueres

* Girona

LLAGOSTERA

C/. Girona, 16
Tel. 83.01.83

BARCELONA

C/. Almogavers, 131
Tel. 300.54.67

FIGUERES

C/. Lleó, s/n.
Tel. 50.55.08

GIRONA

C/. Alacant, 1
Tel. 23.72.00

*SERVEI ESPECIAL
TELEFAX*

Restaurant

Hostal

Mas Roure

Telèfon 83 12 02

Carretera Vidreres a Sant Feliu

Llagostera (Girona)

La Vella Dixieland

La Vella Dixieland, un dels millors grups de swing-jazz de les nostres comarques, va ser a Llagostera a finals d'aquest mes de setembre passat. El concert, que va durar aproximadament una hora i mitja, es va celebrar a l'esplanada que hi ha al costat del dispensari municipal, on la Comissió de Festes, organitzadora de l'acte, havia instal·lat tot un seguit de taules perquè el públic pogués sopar al ritme de la música. L'àpat a l'aire lliure va consistir en llesques de pa amb tomàquet i la beguda que cadascú podia adquirir al bar que s'havia muntat. L'original vetllada va tenir èxit i el concert va ser seguit per més de dues centes persones.

El grup La Vella Dixieland està format per Pep Gol, a la trompeta; Xavier Manau, al trombó; Oriol Bordas, al vibràfon i saxo tenor; Pau Casares, als saxos i al clarinet; Ricardo Ariza, a la guitarra i el banjo; Artur Regada, al contrabaix i Ricardo Hochberger, a la bateria. Molt més que una estona de bona música, els concerts de La Vella Dixieland són un espectacle de jazz i una verdadera demostració de qualitat i treball seriós, acostat sempre al més

pur estil americà. Els seus concerts es poden escoltar, ballar i admirar. La recepta del seu triomf és aquesta barreja d'ingredients de la qual sorgeix un plat agradable a quasi tots els paladars,

però que no cau de cap manera en la vulgaritat de les fórmules senzilles. Els músics de La Vella Dixieland saben demostrar en cada un dels seus temes una personalitat pròpia i ben definida.

La Cuca Feliua

La Cuca Feliua va tornar a passejar-se tot xino-xano pels carrers de Llagostera, per la diada de Catalunya. Aquest cop, però, no va ser solament un passeig de plaer sinó que la cuca va haver de complir un dels seus deures: batejar-se. La cuca Feliua, tot i que tan sols té quatre mesos, va anar cap al bateig caminant i fins i tot ballant. Al seu entorn tot era mainada que s'ho passava d'allò més bé.

Després de recórrer diferents carrers del poble, la cercavila es va dirigir a la plaça de Catalunya. Allà es va celebrar el bateig i com en qualsevol altre hi van assistir els padrins. Els dos gegants del poble, Trencaúvols i Elinor, van apadrinar la cuca, que no va estar-se quieta ni un moment. Un cop batejada, se li va posar una cinta catalana al coll i es van repartir confits a tota la canalla.

El cantant infantil de Santa Coloma de Farners, Angel Daban, va amenitzar

Els nens, i els no tan nens, van ballar tota l'estona al compàs de la música.

Foto: Núria Santiago | Punt Diari

la festa amb les seves cançons.

La festa va acabar amb un repar-

timent de pilotes, cedides pel supermercat "Super Stop", de Llagostera.

L'arròs ros

DESPRÉS d'onze anys d'haver delegat de treballar a "Diato", em va fer molta il·lusió celebrar amb una arrossada el fet que un grup d'ex-membres ens haguéssim conegut per motius de treball.

Per això un noi decidit va organitzar tot l'assumpte, contactant amb els que va ser possible i fent els preparatius d'utilitatges, menjars, begudes, etc.

Aquesta festa d'ex-combatents es va fer el 22 de juliol de 1989, enmig de molta calor i amb gran predisposició a lluitar en contra de la sed.

A les clarianes de la pineda de la Font Picant, amb moments de sol punyent i d'altres d'agradable ombra, ens vàrem anar trobant la gent que en certs casos feia anys que no ens vèiem. Presentacions de les famílies, abraçades i varem començar a fer la parada.

De mica en mica la gent aportava els seus granets d'arròs, tot i que com amb la majoria de les coses "moltes es menjen la feina d'uns pocs", però amb el benentès de que tots hi erem necessaris.

De la preparació d'aquesta paella no us en sabré explicar gaire res, perquè jo vaig ser dels que feien escàpol discretament de la feina. El que sí us puc dir és que poques vegades he menjat un arròs com aquell, tant encertat de gust, tant ple, tant bo i tant "tanmateix". No en va disposàvem com a cuiner d'un autèntic remer de Banyoles, quasibé olímpic.

A la taula tot eren cants, riallades, masticació, traguinyols i adonar-se de que mai ho varem fer així quan treballàvem a l'empresa. Molts per això no hi havíem coincidit els mateixos anys ni havíem disposat de gaire temps per fer-ho.

Teníem un propòsit personal tots i cadascun que sovint ens anàvem reptint. Però era inevitable sempre acabàvem enraonant de les piscines, anècdotes de quan hi varem treballar, èxits i fracassos en les nostres labors, casualitats, disgustos i alegries que per uns anys varen ser la major part de les nostres vides.

Mentre anava paint el dinar i el beure, feia un balanç d'aquell curt període (un any i pocs mesos) en el que vaig treballar a l'empresa.

Amb una llarga sobretaula beneïda i regada de licors, amb cançons per part dels més afavorits per la natura es va agafar el compromís de repetir aques-

tes trobades cada any, amb els que aquest cop no varen poder venir i amb els que continuament van desfilant per aquesta empresa de molta fluidesa d'operaris. D'haver-ho dit a tothom, segur que n'haguéssim sigut més de cent i d'arròs en va sobrar.

Els últims de marxar m'explicaven

que varen veure com una aura platejada, incorporea, amb un inequívoc rastre de colònia i es veu que va dir amb un fil de veu: "Jo sóc l'Absent de la festa, hem xiulen les orelles i després de tot gràcies a mi us heu conegut".

Amadeu Rovira i Ferrer

Reflexions sobre el menjar

Tardor: Anem a buscar bolets

LA meva pregunta és si l'ésser humà, podria viure sense un mínim d'il·lusió i si en cap moment podem separar aquesta de la vida dels racionals. No és parlar per parlar si els dic que a mi tot el món dels bolets m'il·lusiona en gran manera. Embardissar-me pel bosc un dia de tardor, collir-ne uns quants, portar-los a casa i mostrar el cistell a la família, explicant el lloc i les vicissituds de la recerca, netejar-ne uns quants i degustar-los, fets al caliu sobre la graella, amb un raig d'oli i una picadeta de julivert i all, són sensacions que el millor que pot fer un, és no comentar-les gaire, doncs pot exposar-se a un dels ridículs més solemnes.

La Gran Enciclopèdia defineix la il·lusió —error de percepció de judici o raonament provocat per una aparença—. Aquí, i en el tema que ens ocupa, quan arriba el temps dels bolets, en els nostres boscos, la il·lusió desapareix per donar pas a una realitat molt concreta i palpable. Tenim la gran sort de viure en un lloc, al meu entendre privilegiat. Si cap a últims d'agost arriba alguna ruixada i més tard les pluges són abundants als boscos apareixen bolets de les espècies més variades. Se'n fan de primerencs i de més tardans. En surten en les pinedes, alsinars, suredes, en l'herba dels prats com el camasec, i en els llocs més impensables, cas dels bolets de soca que creixen en la soca dels arbres o els de femer que surten en els conreus femats.

El bolet per desenvolupar-se necessita una temperatura i un grau d'humiditat adequada, hi ha molts indrets del nostre País on la temperatura és similar, en canvi la quantitat d'aigua que cau i la humitat de l'ambient varia molt d'un lloc a l'altre. Aquest és el punt que em fa dir que el nostre entorn és privilegiat i on s'hi fan els bolets de més qualitat i on s'hi troben més varietat d'espècies. Conec la Garrotxa i aquest fet cada any el puc comprovar; el Reig, actualment és quasi un bolet desconegut d'aquells alsinars. I referent a la qualitat, anys m'he trobat que d'un cistell de rovellons i pinetells, no poder aprofitar-ne un. I el mateix puc dir de l'escarlet; tots corcats. Sóc del parer

que l'excés de mullena afavoreix el corc del bolets.

Aquestes ratlles tenen com a punt principal posar els nostres boscos en el pòdium més enlairat de la producció de bons bolets. Per altra part, avui encara molts d'ells són fàcilment transmissibles, i hom pot endinsar-se per barrancs i solanes amb una certa comoditat. Les sequeres que pateixen els nostres boscos a l'estiu, impedeix el creixement de plantes que embruten el sotabosc.

A la nostra cuina, els bolets hi tenen també un lloc destacat. Es poden usar com a guarnició o acompanyant de diversos plats, tant de carn com de peix; s'usen en truita o com a condiment d'estofats o sopes. A cada espècie li donarem un tractament específic. Així com n'hi ha d'excel·lents fets a la brasa, cas del reig i pinetells, d'altres, com els siurenys, moixins, escarlets, rossinyols, etc. els farem servir cuinats amb la carn. Jo recomanaria que els que fem a les brases, damunt d'una graella o sobre el mateix caliu, procurem no recremar-los en excés; és necessari que conservin en el seu interior tota l'aigua que porten. A part que massa cuits, perden les seves propietats nutritives i desapareix el seu sabor característic.

Per últim em plau reproduir els deus manaments del boletaire aportats per Vicenç Serrano al Manual del boletaire Català.

1.— Les primeres vegades que un surti a buscar bolets caldrà fer-se acompanyar per un boletaire entès, per trobar el lloc on es fan i conèixer i distingir els bons dels dolents.

2.— No anar-hi abans de vint-i-un dies després de la primera pluja, ja que a part que no n'hi ha, malmetria les llavors que estan germinant.

3.— Tenir present si ha plogut molt o poc. Quan la pluja ha escassejat, caldrà buscar-los en la part més obaga del bosc, en canvi si ha plogut força els cercarem per la solana.

4.— No anar-hi en dies de tramontana, que és l'enemic més gran dels bolets: asseca els existents i impedeix que en surtin de nous.

5.— Collir-los d'una manera racional. És convenient no gratar la terra

per respectar les llavors que germinen. No arrencar-los, sinó tallar amb un ganivet els de peu gruixut i amb l'ungla del dit gros els de cama prima.

6.— Cal conèixer l'ordre de naixença dels bolets. Al Pirineu els rovellons surten molt aviat. Contràriament les múrgoles es fan primer a la plana que a la muntanya.

7.— El bon boletaire es limitarà a collir les espècies que conegui i no malmetrà els altres. Fent-ho així, d'altres boletaires podran aprofitar-se'n.

8.— No anar-hi en colles nombroses, ans el contrari: una persona o dues solament. Molta gent no fan res de bo, es passen la major part del temps cridant-se els uns als altres, que buscant bolets.

9.— Procurar que els bolets arribin a casa en les millors condicions possibles. Es posaran al cistell en la mateixa posició que eren al bosc, o sia, amb les cames cap avall.

10.— Respectem el bosc com si fos cosa nostra, ja que en buscar bolets ens fem en propietat d'altra persona, per tant el nostre comportament a d'anar encaminat a no deixar rastre del nostre pas per la finca.

Entrevista:

Jordi Pous

Professor de dibuix i artista

AQUELLA nit, la Claror que passà interrogant els estels, brolladors de llum, per veure si les tremendes paraules de la foscor eren certes; les constel·lacions restaven mudes però la negror, envoltant-les, responia afirmant la presència de les tenebres. A trenc d'alba arribà la llum i esqueixà la foscor, llavors regnà el color, el volum, la vida. Els homes ja no estaven morts i d'entre ells resorgí l'Artista, que regalava bellesa interior sublimina! per a satisfacció seva i del proïsme.

Jordi Pous és el professor de Belles Arts de l'escola municipal de Llagostera.

Foto: Anna Viñas.

JORDI Pous i Blanc va néixer fa 37 anys, està casat i té dos fills, una nena de 12 anys i un nen de 4. Ens va rebre al mateix estudi on dona les classes, l'aula situada al tercer pis de la Biblioteca de Llagostera, l'antiga Casa de les Vídues.

— *Com has arribat a ser professor de dibuix a Llagostera?*

— Doncs mira, va sortir un anunci al diari, i arran d'això vaig enviar una sol·licitud a l'Ajuntament de Llagostera. Després va venir un representant de l'Ajuntament a una exposició que feia a la Bisbal i va veure l'obra que jo feia. Vam parlar i vam quedar d'acord, perquè la proposta em va semblar molt interessant.

— *A part de ser professor de dibuix, et dediques professionalment a la pintura?*

— Jo, primordialment i vocacionalment, em sento artista. Crec que l'art és la raó que dono a la meua vida i faré tot el que pugui per tal d'aconseguir-ho. Després, com a conseqüència, sóc ensenyant, sóc docent.

— *Així doncs, si primordialment ets artista, com és que fas de professor?*

— Estàs tractant un aspecte molt important. O sigui: jo crec que tindria una manera de sortir-me'n alegrement en el camp de la pintura i del dibuix si intentés acontentar la demanda social que hi ha. Si fas allò que a la gent li agrada et pot produir un guany econòmic. Però no és aquest el fi que jo em proposo amb el meu art. A mi, el que m'interessa més és desvetllar les coses profundes de la gent. Aquesta tasca no es pot esperar que sigui retribuïda, llavors m'haig de buscar una sortida econòmica i aquesta pot venir, per exemple, per la vessant de l'ensenyament, que és un camp on m'hi trobo molt bé, perquè a més d'ensenyar i expressar, aprens de la gent.

— *Una pregunta que és gairebé un tòpic: un artista neix o es fa?*

— Aquesta pregunta ja me l'han feta moltes vegades. Jo penso que cada persona té a dintre seu quelcom per expressar però que ho pot fer de moltes maneres. Crec que tothom té a

dintre seu una faceta per expressar artísticament. Ara bé, llavors l'ensenyança, l'aprenentatge de les formes d'expressió és el que pot ajudar a expressar-te intel·ligentment, poder arribar amb força a la gent i comunicar-te amb un llenguatge més net i, per què no?, cultivar la teua pròpia interioritat.

— *Tornant a la teua tasca de docent, tu ensenyes tant a persones grans com a infants. Quines edats compensen més?*

— La compensació és la mateixa. Ara, és totalment diferent l'ensenyança a un ésser que s'està formant que la que es pot impartir a un ésser format, o que està en període de formació, però no tan accelerada com un infant. Les persones adultes tenen uns gustos determinats i saben més bé allà on volen arribar. Però també tenen paranys dintre la seva educació, obstacles dintre la seva manera d'expressar-se, que a vegades són més difícils de superar que en un infant. És com aquell monitor de natació que li és més fàcil ensenyar a un infant des de petit que no pas pulir els petits defectes que pugui tenir un nedador ja gran.

Així i tot amb la gent gran estic més "tu a tu", ens comuniquem més com a persones; en canvi, amb els petits hi ha una labor més pedagògica i menys d'allò altre que és la comunicació personal.

— *La gent gran ve amb alguna base o bé han de partir de zero?*

— Hi ha de tot; hi ha gent que ha fet classes i tenen idees, o que no n'han fet però han practicat tota la seva vida ja que els ha agradat sempre i de manera autodidacta s'han anat formant; o fins i tot hi ha gent que no ha agafat mai un llapis. Aquesta persona és interessant perquè se li poden fer veure coses noves, ajudar-lo en aquests inicis i ensenyar-li la gran capacitat que té, la rapidesa amb què avança, perquè en realitat tothom té una sensibilitat innata i amb els anys es va fent una idea de l'expressió plàstica, dels

volums, colors, i per tant també té una ensenyança encara que no hagi portat a la pràctica aquesta expressió.

— *Quins mètodes fas servir per a grans i per a petits?*

— Al petit intento anar-li descobrint paulativament tota la gamma de possibilitats amb les quals es podria expressar en un futur. Els grans són persones, normalment, més concretes que els interessa una faceta determinada i sobre aquesta jo intento aportar el que pugui, dintre de la seva necessitat.

— *Ensenyes només dibuix o també altres activitats plàstiques?*

— Mira, tot el que entra per la vista, tot aquell missatge visual forma part del que jo crec que s'ha d'ensenyar a les arts plàstiques. En totes les coses hi ha un missatge visual i fins i tot tàctil. Si toques fang o una pedra, tots dos elements tenen un missatge tàctil diferent, però també un de visual: aquell volum, aquella cosa, aquell color, estan íntimament lligats.

— *El artistes o professors d'arts plàstiques, d'on provenen? On es formen?*

— La institució més concreta i que arriba més lluny, teòricament, en l'ensenyança de l'art és Belles Arts, que s'estudia a la Facultat de Belles Arts de Sant Jordi, a Barcelona. Llavors també hi ha altres facultats a la resta d'Espanya.

— *Fas exposicions de la teva obra regularment?*

— Sí, la darrera va ser fa un any i mig, o així. El que passa és que a mi m'agrada preparar-les força. M'agrada

presentar tota l'obra ben cuidada i ben presentada, i no barrejada amb altres artistes, perquè penso que prou variat és el meu missatge personal com per ampliar-ho amb una explosió col·lectiva. No sóc massa amic d'aquest tipus d'exposicions.

Ara ja em toca de fer-ne una altra i m'agradaria que fos aquí, a Llagostera, perquè la gent pugui veure el que jo faig, encara que això i l'ensenyança no van íntimament lligats. Jo no intento crear gent que sigui com jo, sinó que intento crear personalitats.

— *No et fa res vendre els teus quadres?*

— No, no em sap gens de greu vendre una obra meva, sobretot si sé que aquesta obra és apreciada, però no vull convertir això en un negoci especulatiu. Com que aquesta mena d'ingrés no és regular me n'he hagut de buscar un com tots els treballadors, que és el que necessito per a la meua família i, com he dit abans, aquest ingrés l'he trobat en el camp de l'ensenyança.

Jordi Pous ha fet diverses exposicions dels seus treballs. Foto: Anna Viñas.

— *Quan pinteu o dibuixeu, sobretot amb els adults, feu servir models humans o bé objectes inanimats?*

— Bé, aquest any hem tingut la sort de poder comptar amb unes noies que posen per a nosaltres i penso que aquest és un punt de partença riquíssim per a qualsevol tècnica i per a qualsevol desig estètic i plàstic, perquè en la figura humana hi pots trobar tota la problemàtica que té el dibuix. De tant en tant també fem bodegons o, alguna vegada, treballs de creativitat i imaginació.

— *Has obtingut bona resposta per part de la gent de Llagostera? Hi ha participació?*

— Jo he notat un increment en la gent de Llagostera que participa aquí a l'escola. O sigui, que hem anat tenint més alumnes, i jo penso que amb més ganes, tant amb la gent gran com amb la petita. Fint i tot hem hagut de dir a molts infants que s'esperessin perquè no podiem donar l'abast.

— *Deu ser molt difícil treballar amb*

tants nens i tan petits.

— No et pensis. El que cal amb els nens és molta paciència. A més, s'entusiasmen de seguida amb qualsevol tècnica. Si els fas fer carbó queden ben empastifats però s'hi posen amb tota la il·lusió del món i això és molt bonic.

— *Faràs alguna exposició amb els treballs dels alumnes?*

— Sí, mira, per la Festa Major en vam fer una però l'any que ve esperem muntar-la millor i triar més bé els treballs. Hem d'anar millorant en aquest aspecte.

I ens acomiadem nosaltres donant-li les gràcies per haver-nos rebut tan amablement i ell donant-nos-les per realitzar una tasca que ajuda al poble a conèixer activitats locals que potser passarien un pèl inadvèrtides.

**Jordi Pinsach i Estanyol
Dani Moll i Casamitjana**

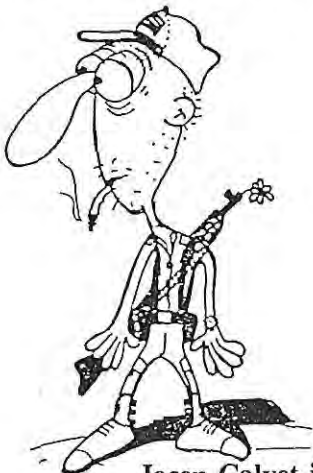
El caçador

HEUS ací que era una vegada que hi havia un caçador que sortí a cacera amb l'afany de caçar alguna bona peça, però va recórrer tots els voltants de casa seva, per camps i boscos, plans i muntanyes sense trobar ocells ni llebres ni conills per a tirar-los-hi. Desanimat, aborrit i cansat decidí, al caient de la tarda, d'entornar-se'n; quan vet aquí que, ja prop de la casa, en una bassa on hi havia un arbre força alt, veié un vol de tudons que hi cercaven jòc, ell que sí, que els apunta entusiasmada i... pum! cauen tres o quatre ocells a l'aigua, renois!!, com ho faria per agafar-los? ni tenia cap canya ni res, aleshores, el caçador quina en va fer? es fica a la bassa tot seguit i ara un, ara un altre, recollí tots els ocells que Déu n'hi do com estaven de grassets.

Però els treballs foren després per sortir de la bassa que era un xic fonda i amb les voreres fangoses. Però, anant palpant i temptejant l'herba, va ventar grapada a una mata de joncs, però resulta que es troba entre mans les orelles d'una llebre que hi tenia el jaç, ell que si que no afluixa, i la llebrassa maldant per escapar-se anava tirant, tirant, i així va resultar que la llebra encara va ajudar al caçador a sortir més aviat de l'aigua, un cop fora l'home es sentí un pessigoleig estrany a dins de les botes, aquelles botes altes que sempre duia quan sortia a cacera i, veus ací que en treure's el pesat calçat es trobà que se li havien ficat uns quants peixos i fins alguna anguila.

Ja veieu com aquell caçador escar-rassat que havia anat tan lluny, va trobar al caient de la tarda a prop de sa pròpia casa, ocells, una llebre, i peix i anguiles per a fer-se'n un bon tip.

Això vol dir que a vegades la fortuna i la felicitat l'anem cercant lluny i la tenim davant els nostres nassos.

Josep Calvet i Amat

Poesia

Col.loqui intern

Joestic sol.

Sol?

Sí, sol amb mi mateix.

I els altres?

Ara no hi són.

M'he quedat tranquil com si fos una guerra buida.

Però el temps no passa en va i, com que encara m'alena la vida, la guerra (vull dir l'ànima) espera que l'emplenin de quelcom; d'aigua..., de mel..., d'algun beuratge... o elixir espiritual.

Mentrestant sento un cantar d'ocells; afino les orelles... ah! ...és el vent que em marca el temps... els passos del destí pel camí desert on ara ningú em trepitja.

Estic tranquil, quasi feliç...

La soledat dintre aquest món de disbauxa és un bàlsam preciós que no té preu.

però... I la Terra?... l'Univers...

El món segueix voltant..., com sempre eternament...

Com quan era una guspira de llum dins de la Galàxia immensa...

Quan em morí, tot seguirà com suara.

Josep Calvet i Amat

Ingratitud

Ni cel, ni cant, ni flor, ni res em crida

des que tu de mi t'has allunyat.

Tot ha sigut un somni... una mentida.

Ton encís... ma il.lusió ha martiritzat.

El meu cor n'ha rebut la punyalada
i el temps que passa amb forta indiferència
ara em porta la vida masegada,
impassible al so de ta consciència.

No m'humilio a la teva arrogància
i no vull esperar goig ni res de tú.
El que has sembrat acabarà ofegant-te.

Per sobre teu encara hi ha un Poder just.
No cel, ni cant, ni flor pot fer fermaça
ni res et tornarà el que has perdut.

Josep Calvet i Amat

Síntesi Cronològica de la Prehistòria i la Història de Llagostera i Comarca

Any 1604.- S'enfronten els CADELLES (pagesos) comandats pels germans Tallaferro de Besalú, i els NYERROS (senyors) protegits pel bisbe de Vic, anomenat Robuster. En realitat és una lluita d'interessos entre famílies, però divideix Catalunya en dos bàndols, provocant bandositats, fins que el duc d'Alburquerque, en nom del rei Felip III, persegueix els bàndols i executa els principals, com els germans Tallaferro de Besalú i Perot el Lladre.

El monestir de Sant Feliu de Guíxols, per cobrir les despeses dels plets que tenia amb el bisbat de Girona i per fer ampliacions a l'edifici, ven les propietats que tenia a Vidreres, Cassà, Llagostera, Maçanet, Girona, Calonge, Palamós i Torroella.

Any 1606.- Regnant Felip III de Castella, fill de Felip II d'Espanya i, aprofitant la rebel·lió dels moriscs a Les Alpujarras, va fer efectiva l'expulsió definitiva dels moros, decretada abans per la reina Isabel la Catòlica. Aquest rei es va dedicar a grans dilapidacions en una cort frívola, arribant a l'abúlia, que va perjudicar molt tot el país; ja que a més estava en guerra, la dels trenta anys, contra tots els estats d'Europa, particularment els Països Baixos.

Galceran de Cruïlles CATORZÈ BARÓ DE LLAGOSTERA i tercer comte de Montagut, autoritza a vendre terrenys d'en Pau Ferrer a en Vidal de Panedes, per pagar dotze lliures barcelonenses que devia a Bernat Soler (Jau-mot) mestre de cases. Cal Ferrer era un hostal de Panedes, on es paraven les diligències i els viatgers cavallistes que anaven de Sant Feliu a Girona i al revés, ja que el camí reial, que de Sant Feliu passava per Cal Ferrer de Bellloc, seguint per sota el Puig dels Lladres, pujaven a Panedes i repostaven a Cal Ferrer, on havia una pica d'aigua per abeurar-hi més de sis cavalls a la vegada. El camí continuava cap al Molí d'en Llambí, els Hostalets i la Capsana, continuant cap a Girona, passant per Cassà.

Bernat Albertí compra els drets de notaria de les baronies de Llagostera i Caldes de Malavella i també de les par-

ròquies de Franciac, Santa Ceclina i de la Vila de Tossa. Mentrestant en Felip Estanyoi i en Geroni Berga, signen com a notaris de Llagostera.

Durant aquest segle XVII es construïren moltes cases i masies fora de les muralles de Llagostera i també entre les dues muralles; a més es va col·locar el primer rellotge mecànic al campanar, amb contrapasos de pedres de riarenc lligat amb cordes i totes les juntures dels ferros estaven fetes amb clavetes (sense cargols, soldadures, rosques ni femelles). El campanar estava a mitja altura i tenia un rellotge de Sol que encara es conserva. Les campanes actuals del rellotge tenen data del 1741.

Any 1616.- Galileo Galilei fou comunicat i perseguit per la Inquisició Catòlica, per defensar les teories de Copèrnic i sostenir que el Sol era el centre de la nostra galàxia, i no la Terra, com sostenien els religiosos des de temps immemorial.

També va perfeccionar el telescopi i els aparells per mesurar la pressió atmosfèrica, i va inventar el rellotge de pèndol. Amb les seves teories va néixer la ciència moderna, basada en l'observació intel·ligent de la natura.

Any 1618.- Durant aquest segle XVII, l'estil BARROC s'imposa a les grans construccions, especialment a les façanes de les esglésies, als retauls i als altars; per desgràcia, durant la revolució del 1936, la majoria dels interiors de les esglésies foren cremats, junt amb les seves obres d'art. A Llagostera va desaparèixer el preciós altar major. La façana amb la seva portada i el campanar són d'aquest estil, tirant a neoclàssic, però molt pobre. És molt notable l'altar que es va salvar a l'església de Cadaqués i la façana i l'escalinata de la Catedral de Girona. Com a obra civil destaca la façana del Museu de Ceràmica del Marquès de Dos-Aigües de València, amb inicis del enfarfegat estil rococó.

La construcció de masies i cases d'aquesta comarca continua amb l'estil gòtic català pobre. A Llagostera en queden moltes dempeus, com a can-

Venanci, ca l'Esquilet, can Met Castany, ca l'Esclopaté, can Xixa, can Matllo, la quadra d'en Ribas, can Fonalleres, can Prats de les tres Creus, can Palé i als afores del poble la casa del Puig i a can Romeu avui desaparegudes, cal Curt a can Tarré i moltes d'altres. En el veïnat de Llobatera: can Vidal, can Bofí, can Galet Ferrer, can Boada, can Coll, can Fuyanet, el molí d'en Companyó i part de la masia principal. Del veïnat del Ridaura: can Tibau, can Nadal, can Font, can Guardiola, can Pata, part de can Muné, i a can Carreras; amb tots els molins del Ridaura. Del veïnat de Sant Llorenç: ca la Santa, can Bauler, Torre Salellas, can Roig, can Cabanyes, can Puig, can Gros, can Tonollores, can Bohera i part de can Codolar, can Sureda, can Darder, can Domenech i can Rissech. Del veïnat de Panedes: can Anglada, can Cateura, can Morató, can Codolar, can Torres, can Balmanya, cal Ferrer, can Llorenç, can Vidal, can Bareya, ca n'Alou, can Parera, el molí d'en Llambí, part de can Llambí, can Tordera i moltes d'altres que s'han transformat o han desaparegut. Totes aquestes cases han estat reconstruïdes, però la majoria conserven les pedres principals de les façanes de granit del país.

Alguns dels veïnats de més pas per els invasors com el de Panedes, Bruguera, El Gi, Esclet, Creu de Serra, Mata, Santa Ceclina i Sant Llorenç; amb les diferents guerres passades, moltes i moltes masies quedaren desaparegudes.

També hi ha façanes de cases més riques i florides, com la casa de les Vídues, la casa del carreró tancat de plaça Dalt, la façana de la part de migdia de la casa de la Doma, la del Mas Sègols de Sant Llorenç (can Piferer), Torre Albertí, i moltes d'altres repartides en tota la Selva en què la pedra ja és calcaria de Girona.

La majoria d'aquestes cases tenen una galeria o mina sota terra, d'un màxim de 25 metres de llargada, amb l'entrada dissimulada per amagar els queviures i tresors en temps de guerra; i el temps de pau servia de nevera,

per conservar el menjar i tenir les begudes en fresc.

A la comarca de Vic i Viladrau arran dels continuats terratrèmols, sequeres i pestes, culpen les bruixes, i condemnen a morir al foc unes 400 dones a la plaça pública, en poc temps.

Al 1620 Damià Ballester és notari de Llagostera fins el 1649.

Any 1622.- Ponç Segols és a la presó per no poder pagar els impostos.

La seva dona ha de vendre terra del seu home a en Ponç Llambí per 66 lliures barcelonenses; 50 són per pagar al Baró per rescatar en Segols; 5 lliures per al Batlle Joan Comas i 11 lliures per al jutge i els escarcellers del castell. Per poder vendre fou necessària la vènia del baró i de l'abat de Sant Feliu. Va signar l'escriptura el notari Antiques Franquesa, en nom de Bernat Albertí.

En aquesta època triomfa a Catalu-

nya la literatura popular, amb el Rector de Vallfogona, Vicenç Garcia i Francesc Fontanella.

A Itàlia sobresurt l'arquitectura BARROCA amb: Bernini, Barranini i Pietro de Cartona. A Flandes els pintors: Rubens i altres, i a Catalunya, Ribalta i Ribera. Amb música de diferents països amb: Vivaldi, Scarlatti, Sebastià Bach, Händel, Antoni Soler i molts d'altres.

Emili Soler i Vicens

La sardana

DES de fa més de setanta anys que sóc un devot de la sardana, de la cobla i de la seva música. Tant és així que de jove-jove era un dels tres o quatre vailets de la vila que ja sabíem comptar-les i repartir-les. I encara puc afegir a tot això el fet que els meus companys em fessin l'honor de designar-me president de l'Agrupació Sardanista quan s'efectuà la seva organització.

Avui encara conservo ben viva aquesta afició i no cal dir com aprofito tot allò que a sardanes es refereix, servint-me del meu bon aparell de televisió per escoltar el poc que dona la TV3 referent a les sardanes.

Malgrat aquest poc, crec que bé es mereix el reconeixement de l'afició, que espera d'ella que faci molt més per la nostra dansa nacional.

En el curs d'aquests setanta anys la sardana ha sofert els seus alts i baixos, seguint d'una manera obligada el revoltat curs històric del nostre país; va arribar a ser perseguida i fins i tot prohibida, però com molt bé deia el patriota Dr. Trueta, Catalunya sempre torna, i la sardana pel que representa i significa sempre ha de retornar.

Es bo recordar temps passats i amb ells els noms dels grans mestres que més vida li donaren. Aquelles tenores de noms que no s'obliden: Albert Martí, Coll, Pegot, Viladesau; com també aquells primers tibles: Victor Barnosell de La Bisbal i Tapis de Llagostera. Encara em sembla sentir per l'Albert i en Tapis, la tocada d'aquella emotiva sardana titulada "Dins el bosc", del destacat compositor Pérez-Moia, director de l'Orfeó Gracienc. També em plau fer memòria d'aquell festival organitzat

per nosaltres, amb assistència de la cobla Albert Martí i l'orfeó Cants de Pàtria de Girona. Tot això són coses allunyades pel temps, que no para de caminar, però el record perdura i és bo que així sigui.

Recordo que en temps força allunyats hi havia a Llagostera dues cobles, però això amb el temps anà canviant i tots sabem que avui per tenir-ne una s'ha de recórrer a músics forans. És veritat que amb el temps tot canvia, però hem d'admetre que si ens trobem així és perquè el conreu i l'afecció per la música han anat minvant a casa nostra. Tenim la veïna Cassà, que sempre ha estat d'una manera remarcable el contrari, ja que recordo molt bé que quan en el temps de les meves activitats sardanistes anàvem a Cassà a

buscar una cobla per fer una ballada, si res més no la petita —com li dèiem—. Aquesta era el número quatre de Cassà, ja que n'hi havia quatre. Cassà i Tortellà era en aquell temps on més músics hi havia.

Reprement allò dit sobre la pobresa de músics a casa nostra, seria bo buscar la manera de trobar-hi remei, que podria ser crear una escola municipal de música, igual com n'hi ha una per ensenyar dibuix. Amb coneixements de música seria quasi segur que tindriem músics, cosa ben satisfactòria i valorada per una vila amb alè de progressió.

La sardana en el present està vivint una espècie de "renaixença", ja que les ballades, els aplecs i el número de cobles ha pres increment i, a més s'ha donat el cas que, a més del molt terreny en extensió guanyat a casa nostra mateix, s'ha arribat a aconseguir categoria internacional. París i Amsterdam en són testimonis, amb cobla i tot aquesta darrera ciutat holandesa.

Per escriure aquestes ratlles sobre la sardana, m'he servit només de la meva recordança i de la meva estimació envers ella.

El nostre gran poeta Jacint Verdaguer digué:

"La sardana és la dansa més bella de totes les danses que es fan i es desfan".

I jo us dic: "Cultiveu la sardana, ja que fent-ho així cultiveu Catalunya".

Llagostera, juliol de 1989

Francesc Falivene i Pingetti

Coyote, el Sr. President i els pistolers

EL Sr. President estava fascinat pels pistolers. Experts pistolers eren envitats a la seva Casa Blanca, tres mil, com a hostes de la casa. Dia i nit practicaven a desenfundar ràpid i disparar en la seva presència fins que els morts i ferits van pujar a més d'un centenar per any.

El Senador de la Gran Conca estava preocupat per això, i convocant els seus ajudants va dir "donaré una cistella amb turqueses i un camió ple de compost a l'home que raoni amb el Sr. President i li faci renunciar a aquestes lluites". "Coyote és qui pot fer-ho!" van dir els seus ajudants.

Molt aviat va aparèixer Coyote, però va rebutjar les turqueses. Va dir, "si el Sr. President s'enfada, puc anar a la presó. Què en faria aleshores de les turqueses? I si el persuadeixo, llavors em deureu un milió d'ànecs salvatges".

"El problema és", va dir el Senador, "que el Sr. President refusa veure a qui no sigui un pistolero". "Bé!", va dir Coyote, "sóc bo amb els revòlvers".

"Però el tipus de pistolers que el Sr. President rep", va dir el Senador, "tots vesteixen uniformes emmidonats i van afaitats; tenen una mirada furiosa, i parlen amb staccato sobre balística i desplegament tàctic. Adora homes així! Si el vas a veure amb la teva roba de treball aniràs malament des del principi".

"Aconseguiré un uniforme de pistolero", va dir Coyote. Al cap d'un parell de dies ja tenia el seu vestit de pistolero a punt i havia concertat una cita amb el Sr. President. Els guàrdies del Sr. President van apuntar amb els seus grans revòlvers Magnum a Coyote quan va entrar tranquil·lament. "Ara que has fet que el Senador t'aconsegueixi una cita, què creus que pots dir-me?" digué el Sr. President.

"He sentit dir que al Sr. President li agraden les pistoles, així que he vingut a demostrar la meua tècnica".

"Què hi ha d'especial en la teua tècnica?" va dir el Sr. President. "Encerto i mato a cada tret, i no fallo a nou-cents milles", va dir en Coyote.

El Sr. President es va alegrar i digué, "M'agradaria veure't disparar". En Coyote va dir, "Aquell que treu el revòlver arranca el buit, pentinant-se endarrera amb esperances de dominació. Surt l'últim, arriba el primer. Permeteu-

me que mostri la meua capacitat".

El Sr. President va passar una setmana provant els seus pistolers. Tres dotzenes van ser ferits o van morir a les proves. Els supervivents van rebre instruccions de presentar-se al prat i el Sr. President va fer venir Coyote.

"Avui veurem on arribes amb el revòlver amb tots aquests excel·lents oficials. Amb què dispararas? Canó llarg o curt?"

"Faré servir qualsevol tipus", va dir Coyote. "Resulta que tinc tres revòlvers. Vostè em dirà quin he d'utilitzar, però primer els explicaré".

"Escoltem això sobre els teus tres revòlvers", va dir el Sr. President.

Hi ha el revòlver del cosmos, el revòlver de la humanitat i el revòlver de l'estat".

"Què és el revòlver del cosmos? va preguntar el Sr. President. "El revòlver del cosmos? La Via Làctea és la seva culata; els vents solars el canó. Les seves bales són estrelles, hi veu pels raigs dels pulsars. Escup planetes i els banya, girant, amb calor i llum. Els noranta-dos elements l'apunten; els secrets de la fusió el desapareixen. Fes-lo servir, i innombrables éssers salten a la vida i ballen a través del buit. Amaga'l, i galàxies senceres es precipiten al no-res. Quan aquest revòlver es posa de manifest tota la terra floreix, el cel s'ablareix, els rius canten, els horts són plens de carbasses i blat de moro, les planeres són plenes de Bisó, Aquest és el revòlver del cosmos".

El Sr. President estava perplex de cap a peus. "Així, què és el revòlver de la humanitat?"

"El revòlver de la humanitat? Les dotze races són la culata. Les tres mil llengües el canó. Forjat al Pliocè, acabat al Pleistocè, decorat amb la civilització, apunta cap al coneixement i la bellesa. El cilindre és l'ascens i la caiguda de les nacions, les mires són les filosofies i les religions i les ciències, les bales són innombrables homes i dones que han perforat a través de la ignorància i els vells hàbils, i revelat el trillat mirall de la veritable natura. Pren el seu model de la mateixa vida, i confia en les quatre estacions. El seu poder secret és la delícia de la ment. Un cop agafat, porta harmonia i pau al planeta; com un llamp destrueix els explotadors, i els dictadors s'enfonsen

com sorra. Aquest és el revòlver de la humanitat".

El Sr. President va dir, "que és el revòlver de l'Estat?"

"El revòlver de l'Estat? És utilitzat per homes amb uniformes emmidonats, amb barbes afaitades que miren ferament i parlen amb staccato sobre balística i desplegament tàctic. Per damunt rebenta cervells i fa estrelles els colls; per baix escup fetges i pulmons. Els que utilitzen aquest revòlver no són diferents de galls de baralla, qualsevol matí poden estar morts o a la presó. No tenen cap utilitat en els consells de la humanitat. Ara vostè ocupa el càrrec de President, i tot i així mostra aquesta estimació als pistolers. Crec que és més aviat indigne de vostè".

El Sr. President va portar Coyote al menjador i el cambrer va dur el dinar. Però el Sr. President només caminava per l'habitació. "Hej!" va dir Coyote, "Mengi el seu dinar! L'afer dels pistolers s'ha acabat!".

Després d'això el Sr. President no va sortir de l'Habitació Oval durant tres mesos. Tots els seus pistolers es van treure secretament els uniformes i es van escórrer de retorn als seus negocis i oficines a diverses ciutats del país de les quals havien vingut.

Gary Snyder

(Basat en el "Discurs de les Espases" de Chuang-Tzu, Tercer segle A.C.)

Hostal el Carril

Llagostera

Passeig Romeu, 2 - Telèfon 83 01 41

TALLERS
 Juan Puig

SERVEI DE GRUA

Ctra. de Tossa, 13
 Telèfon 83 03 89

LLAGOSTERA
 (Girona)

ARA ÉS L'HORA DE COMPRAR

Cases de Protecció Oficial
 Grans facilitats de pagament

DIHABSA ADMINISTRACIÓ, S. A.

Fivaller, 20 - Tel. 83.09.00 LLAGOSTERA

DISC-MUSIC

Discs • Cassettes • Posters • Bijuteria
 Objectes de Regal

VIDEO - CLUB

C/. Comte Guifré, 25 LLAGOSTERA (Girona)

electrodomèstics
Podolat

COMERC MÈMBRE DE:
DEGI, S.A.
 detallistes
 d'electrodomèstics
 Girona, S.A.

Som especialistes en electrodomèstics

C/. Camprodón, 11 Tel. 83 04 77 - LLAGOSTERA

Els hi ofereix els seus serveis de **F**ontaneria
Electricitat
Calefaccio

INSTAL·LACIONS **FEC**
 FONTANERIA - ELECTRICITAT - CALEFACCIO

Cristòfol Colom, 14 - Tel. 83.04.96 LLAGOSTERA

motos jorma-7

Venda i reparació de
MOTOS - MOTOCULTORS
MOTOSERRRES - BICICLETES

Passeig Tomàs de A. Boada Borrell, 10

Llagostera

Construcciones
JOSE
Ramirez

Urbanización "Cal Curt"
 Telèfono 83 02 26

LLAGOSTERA

LA INSPIRACIÓ DIVINA IL·LUMINA EL COL·LECTIU

L'alegria que causa la paga de jubilació

EL món de la jubilació resulta ser tan pròxim, que fins i tot un hom hi arriba sense a penes adonar-se'n. I no és conegut per tothom. Si més no, si hom no es mor s'hi passa indefectiblement. L'adagi diu: fes el bé i tard o d'hora en rebràs la paga. Ara a partir de 65 anys ja es cobra. Hi ha més vells que mai, la majoria dels quals formen un món a part. A les ciutats viuen sols, o en residències de vells, les quals estan dotades de vídeos, televisors, també hi organitzen per llurs entrenaments trobades esportives, escacs, cartes, dòminos, etcètera.

Aquests nous sistemes avançats d'esbarjos aviat també deuran arribar als pobles, als quals es desconeixen tots aquests drets ja adquirits a les ciutats grans. Així ho assenyalen puntualment els estudis acabats de fer.

Saber envellir és un art purament personal, que requereix exercir-lo amb habilitat i observació, a fi d'entendre i encaixar més bé els problemes i les coses doloroses que es presenten tan sovint a la vida quotidiana. Per això en general, els jubilats aspiren a viure-la amb totes les seves conseqüències bones, on s'hi evidencia l'experiència que en tenen. I desitgen sempre ser estimats amb confiança recíproca. Aquest punt malauradament, part de la societat, encara no el compleix amb prou austeritat. També una pensió massa baixa és la causa principal de crear molts problemes de convivència que es pateixen.

És inqüestionable que el pensament humà ha progressat molt respecte a la jubilació. Hom veu que s'adapta als propis desitjos i les necessitats més peremptòries sense no variar-la de la menor davantera, atesa la inclusió dels serveis mèdics i medicines de franc. I cada dia que passa dona major confiança i seguretat pel que toca a la paga de la pensió mensual. En aquest sentit hi ha bons sentiments, evidentment, i no són casuals. Aquesta magnífica tasca ha estat mesurada a l'atenció a la tercera edat, als disminuïts físics i als marginats socials, per diferents governants polítics que han passat per la palestra del poder públic. És cert que amb aquests bons sentiments s'està ordenant amb rigor i cura la millora d'aquesta gran institució social benèfica, la qual a tota l'Europa està en

boga de la mateixa mentalitat objectiva. O sia, es treballa sobre la idea d'afany a donar més i mai menys. És perquè és indefugible l'abast que s'hi destina d'estimació al pròxim.

De tota manera cal pensar que tampoc no es pot ser massa exigent, com sovint plantegen grups polítics i sindicals extremistes, en perfilar la jubilació des d'horitzons irrealitzables. Per això és bo optar per la indulgència, i no accedir obertament a voler facilitar pagues molt elevades, que podrien ocasionar un abisme econòmic insalvable al país. Llàstima que els debats recents entre el govern i els sindicats acabessin lamentablement en no coincidir les dues parts, donat la intransigència del primer i per l'excés de retòrica inútil dels segons, les quals postures resultaren ser perjudicials per tocar més augments als pensionistes. És clar que l'actitud del govern actua per mantenir un equilibri econòmic nacional global, tendent realista. Potser així la pensió resta més estable i no pot ser mai reduïda a la mínima expressió, sinó que avança amb camí de més prosperitat.

I encara que hom reconegui que no s'ha arribat a nivells prou satisfactoris ni és tampoc un jardí de roses, cal agrair l'avenç aconseguit. Sobretot si hom el compara amb la dissort que havien de viure antany els pobres vells de cases humils. No hi ha cap dubte que cinquanta anys enrera no hi havia cap mena d'ajut estatal per a la gent gran. En aquell temps, les persones que havien treballat tota la vida, quan eren vells quedaven gairebé tots marginats de la societat i havien de viure amb resignació per l'acolliment familiar. I desgraciats dels qui no podien fer-ho. Aleshores descendien a la condició d'indigència i pobresa punyent. Per això la major part de vells no feien llarga durada. I és que els sofriments morals i econòmics malmeten la salut. Per definició la vida dels vells d'antany es pot demostrar ben aparent que era terriblement detestable. I tret de poquíssims vells que tenien família amb bons sentiments, tots els altres havien de suportar el succés amb dolor i tristesa. No volem pas dir, en fer aquestes conjeitures, que els fills no estimessin els seus pares, sinó que molts, en tenir estretor econòmica, actuaven com podien.

Avui dia es respira un ambient més grat; altrament els jubilats mai no han tingut tantes possibilitats de tenir èxit com en aquests moments. Per la simple raó de l'alegria que dona la pensió assignada per l'Estat, perquè tocant diners així, molts vells estan lliures de tothom.

Per altra banda quan s'arriba a seixanta-cinc anys, hom comprèn que la vida encara és llarga i dolça. I és possible poder-la fruir amb goig i alegria i no quedar desmoralitzat a la llar, tal com havia passat abans. Això dona una nota simpàtica i optimista a l'estudi que apunta a l'esperança, per incloure l'experiència dels jubilats a facilitar serveis d'utilitat. És obvi, doncs, que la jubilació actual ha fet un gran salt positiu en progrés social molt satisfactori. Es pot comprovar i veure fàcilment fent una escapada on els jubilats es reuneixen, car se'ls veu molt contents, abellits i sempre estan a punt d'organitzar excursions i diversions plàcides!

Naixements, matrimonis i defuncions

Naixements:

21-4-89, **Eduardo Pulido i Diez**, fill de José Pulido Ruíz i de Petronilla Diez Molina, domiciliats al carrer Puig del General, 36.

24-4-89, **Miriam Boadella i Tomàs**, filla de Jorge Boadella Pagès i de Isabel Tomàs Batlle, domiciliats al carrer Mas Sec, 2.

23-4-89, **Numaaisatu Ceesay**, filla de Haggie Ceesay i de Jaha Ceesay, domiciliats al carrer Lacustària, 10.

3-5-89, **Robert Montiel i Molina**, fill de José Montiel Pedraza i de M. Dolores Molina Conde, domiciliats al carrer Puig del General, 40.

17-5-89, **Carolina Basile Blanco**, filla de Fernando-Gustavo Basile Silvestre i de Sílvia-Mònica Blanco Aller, domiciliats a la plaça de Catalunya, 8.

27-5-89, **Montserrat Oliveras i Rovira**, filla de Juan Oliveras Mallorquí i de María Rovira Pla, domiciliats al veïnat de Sant Llorenç, 28 "Les Planes".

15-6-89, **Fanny Collell i Pont**, filla de Ferran Collell i Roura i de Montserrat Pont i Lloveras, domiciliats al carrer Migdia, 36.

22-6-89, **Júlia Turon i Loren**, filla de Luis Turon Quer i de María de las Mercedes Loren Lerin, domiciliats al carrer Bon Aire, 2.

22-6-89, **María Falgueras Payret**, filla de Francesc Falgueras Masaguer i de Carmen Payret Parramon, domiciliats al c/ baixada de la Costa, 2.

1-7-89, **Ferran Turon i Restrudis**, fill de Delfín Turon Artau i de Pilar Restrudis Bagué. Domiciliats al veïnat de Bruguera, s/n.

5-7-89, **Esther Soler Ballesteros**, filla de Luis Soler Mascort i de María Pilar Ballesteros Saiz, domiciliats al c/. Barcelona, 41.

12-7-89, **Ester Trevejo Muñoz**, filla de Víctor Trevejo Luengo i de María del Carmen Muñoz Ojea. Domiciliats al c/. Santa Anna, 15.

2-8-89, **Cristina García Ruff**, filla de Ramón-Juan García Cabarrocas i de Montserrat Ruff i Puig, domiciliats al Passeig Pompeu Fabra, 4.

3-8-89, **Oiga Sánchez i Ferrer**,

filla de José-Alberto Sánchez Hidalgo i de Roser-Enrica Ferrer Lloveras, domiciliats a l'Avda. del Gironès, 18.

6-8-89, **Aitor Santamaría Abelenda**, fill de José-Luis Santamaría Moreno i de Antonia Abelenda Lomas, domiciliats al c/. Consellers, 11.

18-8-89, **Ingrid Calvo Santos**, filla d'Antonio Calvo León i de María Isabel Santos Raurich, domiciliats al veïnat de Ganix, 9 "Can Guardiola".

25-8-89, **Albert Ortiz Rodríguez**, fill de Rafael Ortiz Moreno i de María Angela Rodríguez Demunt, domiciliats al c/. Sant Feliu, 51.

Matrimonis:

29-4-89, **Jorge Estrada Vicente i Roser Rabert i Xirgo**. Ambdós de Llagostera.

6-5-89, **Enrique Blanch Martínez i Kornelia Schori**. Ambdós de Suïssa.

3-6-89, **Armando Artero López de Caldes de Malavella amb Núria Moré i Pedraza** de Llagostera.

3-6-89, **Josep Restrudis i Pannella amb Roser Ruff i Puig**. Ambdós de Llagostera.

11-6-89, **Salvador Collell Moradell de Llagostera amb Consolación Luján Valverde** de Girona.

1-7-89, **Joan Tomàs Torrents amb Judith Vilà i Ventura**. Tots dos de Badalona.

29-7-89, **Miquel-Angel Aceña Díaz amb Paloma Nieto Megías**. Domiciliats a Llagostera.

29-7-89, **Antonio Font Parés amb Núria Rissech i Casellas**. Domiciliats a Llagostera.

9-9-89, **Luis Fernández Aneas de Palamós amb Alicia Cruz Martín** de Llagostera.

24-9-89, **Javier Butiñach Hospital amb Ester Codina i Armenogol**. Domiciliats a Llagostera.

Defuncions:

6-5-89, **Whifred Davis**, nascuda a Caslisle (Gran Bretaña) el 6-1-1902.

Domiciliada a l'Hospital-Residència "Josep Baulida".

6-5-89, **Joaquín Corominas Badià**, nascut a Llagostera el 12-3-1906. Domiciliat al Passeig Pompeu Fabra, 18.

28-5-89, **Concepción Camós Farriol**, nascuda a Llagostera el 1-9-1900. Domiciliada a la Plaça de la Barceloneta, 6.

29-5-89, **María Llinás Gay**, nascuda a Badalona el 12-2-1929. Domiciliada al carrer de la Llebre, 2.

5-6-89, **Francisco Mestres Fullà**, nascut a Llagostera el 2-7-1923. Domiciliat al c/. Pau Casals, 2.

4-7-89, **Juan Parés Parés**, nascut a Cassà de la Selva el 13-4-1949. Domiciliat al c/. Consellers, 11.

5-7-89, **Remedios Grau Pi**, nascuda a Cassà de la Selva el 20-2-1904. Domiciliada al carrer Concepció, 45.

5-7-89, **María Currius Tomás**, nascuda a Llagostera el 25-3-1911. Domiciliada al c/. Maiena, 13.

15-7-89, **Dolores Oliver Rosés**, nascuda a Santa Cristina d'Aro el 25-11-1900. Domiciliada al c/. Carrilet, 17.

24-7-89, **Daniel Ferrer i Cabarrocas**, domiciliat a Cassà de la Selva i nascut a Girona. Edat 21 anys.

1-8-89, **Enriqueta Pallí Gotarra**, nascuda a Sta. Cristina d'Aro el 31-10-1900. Domiciliada al c/. Almogàvers, 15.

5-8-89, **Gregoria Ariza Cuenca**, nascuda i domiciliada a Almedinilla (4-3-1907).

8-8-89, **Luis Tranis Cullell**, nascut a Sant Pere d'Ossor i domiciliat a Llagostera carrer Ricard Casademont, 5. Edat 78 anys.

14-8-89, **Pere Abellí i Vila**, nascut a Girona i domiciliat al Mas Viola de Calonge. Edat 19 anys.

17-8-89, **María Soler Salellas**, nascuda a Agullana el 25-12-1900. Domiciliada al carrer Donzelles, 27.

23-8-89, **Theodoricus, Marinus, Alexander, Waan**, nascut a Amsterdam el 4-4-1915. Domiciliat a la Urbanització La Mata.

24-9-89, **José Martín Piñel**, nascut a Saucelle (Salamanca) el 27-9-1913. Domiciliat al c/. Sant Antoni, 2.

Infantil

U E i
tRvJl

R g i a
a FOL

S e P i
Sglo

R O
iGA

Z B E r
Se Ra

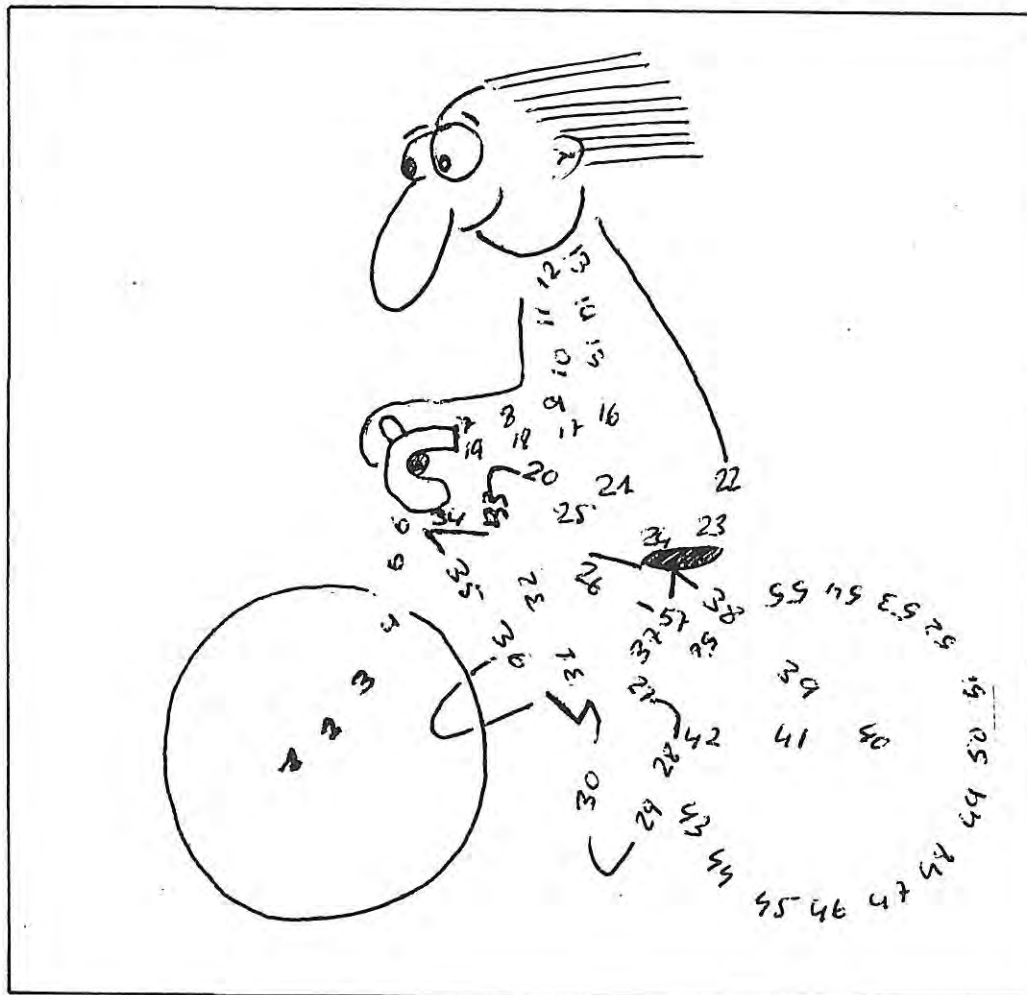
a R a
TVAZ

u E m C
LLXa

u g E F
Ra LA

A m i u
XrD

R a l n
EzGA

A la tardor... Novel.les!!!

UNA novel·la és sempre una bona companyia, sobretot ara que ja no fa tanta calor i els dies són més curts. La biblioteca de Llagostera és plena d'aquests llibres, perfectes per acompanyar els vespres del començament de la tardor, quan es fa fosc més aviat i ve bé asseure's a la llum d'una làmpara i llegir històries que convidin a deixar córrer la imaginació. Una bona novel·la pot ser la millor teràpia per començar la tardor i deixar enrra els dies d'estiu. En la llista que segueix hi ha els títols més nous que han arribat a la biblioteca de Llagostera, on, a més, hi podeu trobar els dels últims números de les revistes més interessants fins a llibres de cuina, infantils i clàssics de la literatura catalana i castellana, entre d'altres obres.

AMADO, Jorge. *Tocaia Grande: la faz obscura.* La Magrana, 1987. 530 p. (Venècies; 11).

BARTHES, Roland. *Incidents.* Empúries, 1987. 124 p. (Tros de paper; 26).

BAULENAS, Lluís-Anton. *Qui al cel escup... (a la cara li cau).* EUMO, 1987. 195 p. (Narratives; 6).

BENJAMIN, Walter. *Diari de Moscou.* La Magrana, 1987. 250 p. (Venècies; 13).

BÖLL, Heinrich. *Dones a la vora del riu.* La Llar del Llibre, 1987. 253 p. (Nova Terra; 80).

CASAJUANA, Carles. *Tap d'escopeta.* Edicions dels Quaderns Crema, 1987. 248 p. (Mínima de butxaca; 31).

CHRISTIE, Agatha. *Els infants tenen bona memòria.* La Llar del Llibre, 1988. 235 p. (Nova Terra; 87. Sèrie Agatha Christie; 22).

CISTARÉ, Lali. *Ja no queden oliveres i altres narracions.* Edicions 62, 1988. 169 p. (El balanci; 203).

COLLELL, Jaume. *La corona impossible: episodis d'una llegenda per demà.* Laia, 1987. 200 p. (El mirall i el temps).

COMPANY, Mercè; SALES, Francesc. *Fer-ne quaranta.* Destino, 1987. 47 p.

DOBLIN, Alfred. *Berlin Alexanderplatz.* Edicions de 1984, 1987. (Temps maleïts; 7).

DOSTOJEVSKIJ, F'odor. *Dimonis.* EDHASA, 1987. 623 p. (Clàssics moderns).

GORDIMER, Nadine. *Un invitado de honor.* Tusquets, 1988. 550 p. (Andanzas; 62).

JARRY, Alfred. *Messalina.* Els llibres de Glauco, DL. 1987. 127 p. (Lear-tes; 8).

KNEALE, Matthew. *Banquet de meques.* Area, edicions contemporànies, 1987. 190 p. (Area contemporània; 1).

MADERN, Josep Maria. *La pell de l'home.* El Pont de Pedra, DL. 1987. 115 p.

MAHFUZ, Najib. *El callejón de los milagros.* Alcor, 1989. 309 p. (Las otras culturas).

MAS-GRIERA, Albert. *Escrit als estels.* Edicions dels Quaderns Crema, 1987. 332 p. (Mínima de butxaca; 29).

MASSÉ, Ludovic. *Els trabucaires.* Llibres del trabucaire, 1987. 199 p. (Novel·la).

MISHIMA, Yukio. *La corrupció de un àngel.* Luis de Caralt, 1985. 218 p. (Gigante).

MOLINA FOIX, Vicente. *La quincena sociètica.* Anagrama, 1988. 269 p. (Narratives hispàniques; 71).

PAMIES, Sergi. *Infecció.* Edicions dels Quaderns Crema, 1987. 141

p. (Mínima de butxaca; 27).

PEDROLO, Manuel de. *Algú sota l'altre.* Edicions 62, 1987. 204 p. (Llibres a l'abast; 231).

PIERA, Josep. *Un bellíssim cadàver barroc.* Edicions 62, 1987. 174 p. (Cara i creu; 53).

PORCEL, Baltasar. *100 pàgines triades per mi.* La campana, 1987. 116 p. (100 pàgines triades per mi; 3).

QUADRE de costums urbans del vuit-cents. Edicions 62, 1987. 185 p. (El garbell; 23).

QUEFFÉLEC, Yann. *Les noces bàrbares.* Edicions 62, 1987. 238 p. (El balanci; 200).

RIERA LLORCA, VICENÇ. *Tornar o no tornar.* Laia, 1987. 199 p. (El mirall i el temps).

RUSHDIE, Salman. *Els fills de la mitjanit.* Proa, 1987. 2 vols. (A tot vent; 262).

SCIASCIA, Leonardo. *A cops de punyal.* Laia, 1987. 89 p. (El mirall i el temps).

SCIASCIA, Leonardo. *Todo modo.* Edicions 62, 1987. 137 p. (El balanci; 199).

SERRA, Màrius. *Línia.* Columna, 1987. 131 p. (Columna; 15).

TERRADAS, Abdó. *L'esplanada: escenes tràgiques de 1828. El rei Micomió.* Curial, 1987. 134 p. (Columna; 15).

TORRENTE BALLESTER, Gonzalo. *Filomeno a mi pesar: memòries de un señorito descolocado.* Planeta, 1989. 442 p. (Autores espanyoles e hispanoamericanas).

TRABAL, Francesc. *De cara a la paret.* Edicions dels Quaderns Crema, 1985. 214 p. (Mínima de butxaca; 16).

TURGENEV, Ivan S. *El primer amor.* Destino, 1987. 104 p. (Llibres a mà; 66).

UHLMAN, Fred. *L'amic retrobat.* Columna, 1987. 93 p. (Columna; 51).

VILLENA, Luis Antonio de. *Amor pasión.* Laertes, 1986. 104 p. (Laertes; 37).

ZWEIG, Stefan. *Novel·la d'escacs.* Edicions dels Quaderns Crema, 1987. 103 p. (Mínima de butxaca; 26).

Elena Redó
Bibliotecària

Exposició, Venda i Reparació de:

**RADIO - TV-COLOR - HI-FI
VIDEO - AUTO RADIO I
MUNTATGE D'ANTENES**

REPRESENTANT OFICIAL DE:

TOSHIBA

C/. Barcelona, 12
Telèfon 83 04 30

LLAGOSTERA
(Girona)

RENAULT

Agència

Ramon Gurnés Vall-llosera

Passeig Tomàs de A. Boada, 16
Tel. 83 04 75
LLAGOSTERA (Girona)

taller

**CASAS
MASCRAU
SA**

AGENTE SEAT

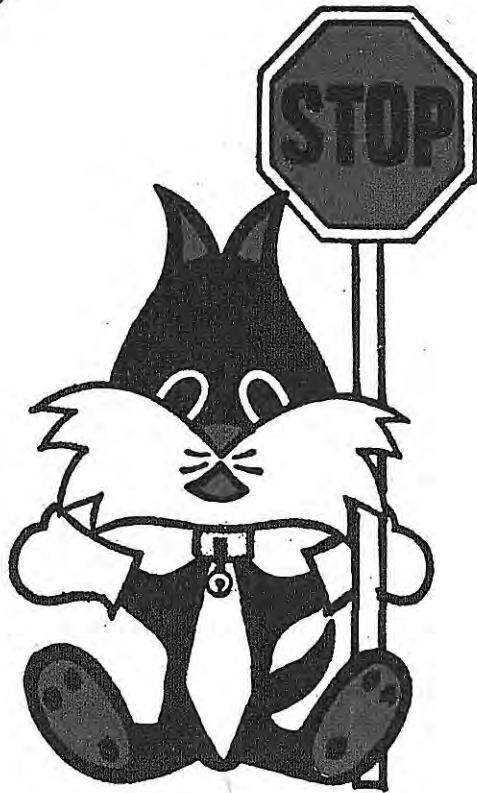
Audi VOLKSWAGEN

Vea nuestra amplia gama Nacional e Importación

RIEGOS POR ASPERSIÓN. Jardineria, Goteo.
BOMBAS CENTRIFUGAS. Sumergibles, Verticales.
ENROLLADORES

CENTRE COMERCIAL

SUPER STOP

CADA DIA MÉS A PROP!!
ARA TAMBÉ A LLAGOSTERA

Passeig Romeu, 32
Telèfon 83.12.50

"COMPRI MOLT I PAGUI POC.
AIXÒ ÉS SUPER STOP"

VINGUI A COMPROVAR-HO !

RELAT

*Història
d'un amor*

de Fèlix Sureda

Il·lustracions: Josep Lloveras "Tino"

Edita: Butlletí de Llagostera

Llagostera / Octubre 89

"Tenia tanta clientela que gairebé no podia fer res més que atendre les persones que li demanaven com havien de fer les coses per poder-se'n sortir millor"

Història d'un amor

EL mateix dia que en Lluís de Cal Petit feia seixanta anys li va venir un tremolor, que els treballs foren seus per aguantar-se dret al moment d'alçar-se del llit i posar els peus a terra. Se sentia el cap tan enterbollit que li donava una sensació com si a la nit s'hagués emborratxat. El cor li batejava de tal manera que no recordava que mai se l'hagués sentit tan alterat. Tenia els ulls tan enganxats com si algú els hagués untat amb vesc.

Assegut damunt el llit, li va venir a la memòria que a la nit havia somiat una cosa que l'havia fet patir molt. El que havia somiat era que una persona s'estava esbarrant en un gran precipici i que ell feia tot el que li era possible per arribar a agafar-lo per tal que no caigués al fons del barranc. I eren tants els esforços que feia que es despertà d'un ensurt, mullat de suor, igual com si li haguessin tirat una galleda d'aigua damunt l'esquena, i això feia que estés en l'estat tan calamitosos en què es trobava en aquells moments.

Tot agemolit, balancejant-se d'ací allà, va mirar d'arribar fins a la porta, per tal de sortir al carrer i mirar si alguna ànima caritativa (que, per cert, passà) podria donar-li ajuda. Però en arribar al portal i no veure's capaç de seguir més enllà, decidí de seure en un escaló arran de la porta, que amb molts treballs havia arribat a obrir.

Una vegada allí assegut, va refregar-se els ulls algunes vegades per mirar de treure's aquell engavanyament que se sentia a les parpelles, que li provocava una angúnia i un malestar que li feien entrar en basca.

En Lluís, llevat d'alguns entrebancs que havia tingut, que havien posat en gran perill la seva vida, sempre havia tingut una salut prodigiosa, ja que el xarampió, aquesta malaltia de la qual gairebé cap infant no s'escapa, a ell li havia passat per alt. Per això ara, el veure's tan abatut el feia malpensar que no li vinguessin de cop i volta totes les malalties de què s'havia lliurat de jove.

El fet de no haver tingut mai cap malaltia l'havia fet un home fort i valent a qui res acovardia. A més de la fortalesa que tenia, altres qualitats que posseïa el feien l'home més apreciat del poble, perquè sempre estava a l'aguait de tot el que passava i disposat a ajudar tota persona necessitada, fins a l'extrem que diverses vegades havia posat en risc la seva vida per preservar la dels altres. Una vegada, per citar-ne alguna, quatre malfactors estaven a punt de saquejar la casa d'uns pobres desvalguts, que si no hagués estat en Lluís de Cal Petit, que va enfrontar-s'hi sense tenir en compte que eren quatre contra ell sol, a aquells pobres vellets no els hagués quedat altre cosa que el que portaven posat. Tot i la superioritat dels malfactors, no van poder amb la fortalesa d'en Lluís, que els va deixar tan plens de nafres que no van intentar mai més acostar-se per aquells voltans. El Petit, de retruc, també va rebre algun tostorro, però va ser tan poca cosa que no va caldre cap medicament per guarir-li la batzegada.

Una altra vegada que va estar a punt de deixar-hi la pell va ser l'any de l'aiguat, en què si no hagués estat la seva

espontaneïtat per trobar els mitjants que calien en aquells moments de perill, dues famílies que havien quedat aïllades a la vora del riu haguessin estat arrosegades per la riuada i Déu sap on haguessin anat a parar. Per aquestes proeses i moltes d'altres que no cal pas dir —perquè si volguéssim dir-les totes n'hi hauria un gavell tan gros, que demà encara hi seríem—, era tan volgut i estimat per tothom que fins i tot el mateix batlle del poble en moltes ocasions li anava a demanar consell per prendre alguna decisió delicada.

Tenia aquest motiu de "Petit" perquè el seu pare havia estat un home molt baixet, fill petit d'una família de quatre germans dels quals només ell va poder sobreviure. En ser tan baixet i el petit de la família, en comptes de dir-li Joan, que era el seu nom, tothom li deïa el "Petit". Així és que el seu fill Lluís, com que era l'únic que va tenir, va heretar el nom del seu pare, i això que no era pas baixet, no!, que era alt com un gegant. Però no obstant això, tothom li deïa en Lluís de Cal Petit.

El pares d'en Lluís també havien estat sempre molt apreciats perquè, tot i pertànyer a una família molt humil i de poques pertinences, es desfeien per poder afavorir els que encara tenien menys que ells. L'Elvira, la seva mare, era allò que pot dir-se una santa, tothom li feia llàstima, moltes vegades deixava de menjar per donar-ho a algun captaire dels que sempre passaven pel carrer. En Joan, el seu marit, prou que la renyava perquè no ho fes, però no hi havia pas res a fer, era tanta la llàstima que li feien aquells pobres que si s'ho hagués menjat ella segurament li hagués fet mal de ventre.

La infantesa d'en Lluís va transcórrer molt tranquil·la i plaentment perquè, en no tenir cap germà ni germana, totes les manyagueries dels seus pares eren per ell sol i no les havia de repartir amb ningú més. Així va ser com es va fer gran sense adonar-se'n.

Va néixer a la mateixa casa on ara vivia i es trobava tan aclaparat. Els seus pares la van comprar quan es van casar per fer-hi el seu niu.

Als dos anys de ser casats, quan ja es pensaven que no tindrien descendència, va esdevenir el seu naixement. Tan en Joan com l'Elvira van saltar de joia en veure que el seu fruit havia estat el que ells volien, un noi, perquè el dia de demà fos l'hereu de la casa.

Tan en Joan com l'Elvira van posar per la seva banda tot l'esforç que els va ser possible perquè el seu fill pogués tenir més estudis que els que havien tingut ells. No es pas que volguessin que fos advocat ni ministre, però sí que pogués desentendre's de certes coses que es presenten a la vida i que, si no ets pas força lletrat, et donen molts maldecaps.

En Lluís va saber aprofitar-se tant del sacrifici que havien fet els seus pares per donar-li ensenyament, que quan va arribar a l'adolescència ja sabia moltes més coses de les que sabia el mateix rector de la parròquia, que era el que l'havia ensenyat. El mateix reverend li va dir un dia: "Mira, Lluís,

ja pots anar per les teves perquè jo ja no sé què més ensenyar-te i si continues amb aquest ritme arribaràs molt lluny".

Si hagués estat un home egoista s'hagués fet ric en quatre dies, però ell no era fet d'aquesta pasta, era fet d'una substància tan dolça i fina que se't fonia al paladar. Així és que la seva saviesa la repartia de franc en bé del poble, perquè tothom pogués beneficiar-se'n sense haver de pagar ni un cèntim.

Tenia tanta clientela que gairebé no podia fer res més que atendre les persones que li demanaven com havien de fer les coses per poder-se'n sortir millor. En Lluís de "Cal Petit" els donava solucions per a tot perquè, a més de ser despert i intel·ligent, era llest i enginyós. Dit en una paraula, era un home trempat, un home d'aquells que només en neix un cada cent anys i encara moltes vegades fon abans d'arribar a bé.

Tot i tenir tanta feina com tenia (perquè entre ajudar el seu pare en les feines del camp, i una cosa i l'altre no li quedava gaire temps de vagareig), li sobrava temps per anar amb una colla de la seva quinta a divertir-se en alguns aplecs i romeries que es celebraven per aquells voltants. A la majoria de les noies, per no dir a totes, els hagués agradat poder-lo tenir per marit, però de moment es conformaven a tenir-lo al seu costat i dansar-hi de tant en tant.

En Lluís, tot i que ja tenia l'edat per començar a buscar-se parella, no s'havia decidit per cap, però entre la colla n'hi havia una, la Rosa, que el portava de cap: era tan bonica, simpàtica i riallera, que sempre que se la mirava li queia la bava. Alguna vegada ja havia pensat a demanar-li si el voldria per marit, però no se li havia adreçat mai pensat que ja tindria lleure alguna altra estona. D'una banda no ho havia fet perquè tenia una mica de por que no li donés una guitza, i d'altra banda perquè pertanyia a una classe social molt més alta que la seva (vull dir que el seu pare tenia molt de calé) i, com que ell no tenia ni per donar almoina a un cec, tenia la temença que l'engegaria a fer punyetes.

No obstant aquesta temença, quan arribà a l'edat reglamentària per anar a servir el Rei (tal com la llei del país manava) pensà de no ajornar més la cosa per tal de treure's el dubte que tenia. Sense embuts de cap mena, amb paraules netes i clares perquè no hi hagués cap malentès, se li adreçà d'aquesta manera: "Mira, Roça, fa dies que volia dir-te una cosa, però en creure que ja tindria temps de fer-ho no t'ho havia dit mai, però ara, com que la cosa ha canviat, ja no penso ajornar-ho més. Resulta que he rebut una missiva on se'm comunica que dintre de poc hauré d'anar a servir el Rei, així és que abans que me'n vagi voldria demanar-te si quan torni voldràs ser la meva esposa. No sé el temps que t'hauràs d'esperar, suposo que seran alguns anys, perquè aquestes coses sempre són llargues. Ja sé que les meves pertinences són molt minses per donar-te tot el que et mereixes, però jo et prometo que sabré treballar de valent per poder-te fer feliç i així, d'aquesta manera, tu també m'hi faràs a mi".

La Rosa, quan va sentir aquelles paraules que sortiren de la boca d'aquell home, que era la nina dels seus ulls, va quedar tan i tan sorpresa, que va perdre l'ús de la paraula uns moments i no podia contestar-li. Però quan li va haver passat l'ensurt i s'hagué reviscolat del sobresalt que li van causar aquelles paraules, amb frases entrelligades que amb prou feines podia confegir, li contestà que era el que més esperava i que l'esperaria el temps que fos per tal de ser la seva esposa.

No va caldre notificar l'esdeveniment perquè encara no havia passat mitja hora que ja tot el poble sabia que la Rosa i en Lluís de "Cal Petit" s'havien promès en matrimoni. Les tafaneres del poble se n'havien encarregat prou, d'escampar-ho per tot arreu sense que hi faltés cap punt ni coma.

Aquest esdeveniment, després de ser comentat per gairebé tota la gent del poble, va causar el desengany i desil·lusió d'aquella noia que en algun moment s'havia cregut ser la preferida d'en Lluís de "Cal Petit". No obsant això, no en va faltar ni un a la plaça de mercat el dia que se'n va anar per donar-li l'últim adéu.

El dia disset de gener, diada de Sant Antoni, va ser el dia que en Lluís de "Cal Petit" va haver d'anar-se'n del poble per anar a servir el Rei. En ser un dia de festa no va pas portar cap enrenou, perquè ningú va haver de deixar la feina per tal d'anar-se'n a acomiadar.

Tot i haver-se ensopegat aquest disset de gener un dia fred i rúfol, un d'aquells dies d'hivern en què la gelor se't fica al mig dels ossos i et fa petar les dents, la plaça queda plena de gom a gom. S'aplegà un munt de gent, igual que un dia de festa major, però aquesta vegada no van pas anar-hi com a manifest de festa i alegria, sinó que van anar-hi per consolidar-se i expressar el sentiment que els causava veure marxar aquell home que tothom, grans i petits, trobarien a faltar.

Al moment d'arriar i posar-se en marxa la diligència o carruatge que traslladava en Lluís a la ciutat, per tal d'incorporar-se al lloc on estava destinat, va desplegar-se un estol de mocadors blancs, que blandaven de les mans de totes les persones congregades a la plaça, que van romandre-hi palplantades fins que el vehicle hagué tombat la cantonada.

En Lluís, se l'emportaren fins a la capital de l'estat. Allà fou destinat al regiment que donava escorta al Sobirà. En ser saberut, llest, expedit i prompte a comprendre les coses, al cap de poc temps l'ascendiren a caporal, la qual cosa el carregà d'unes responsabilitats que fins al moment no tenia. De totes maneres, no va pas donar-li cap mena de transtorn, perquè de seguida va saber prendre les mesures que calien per sortir airós de l'esmentat ascens.

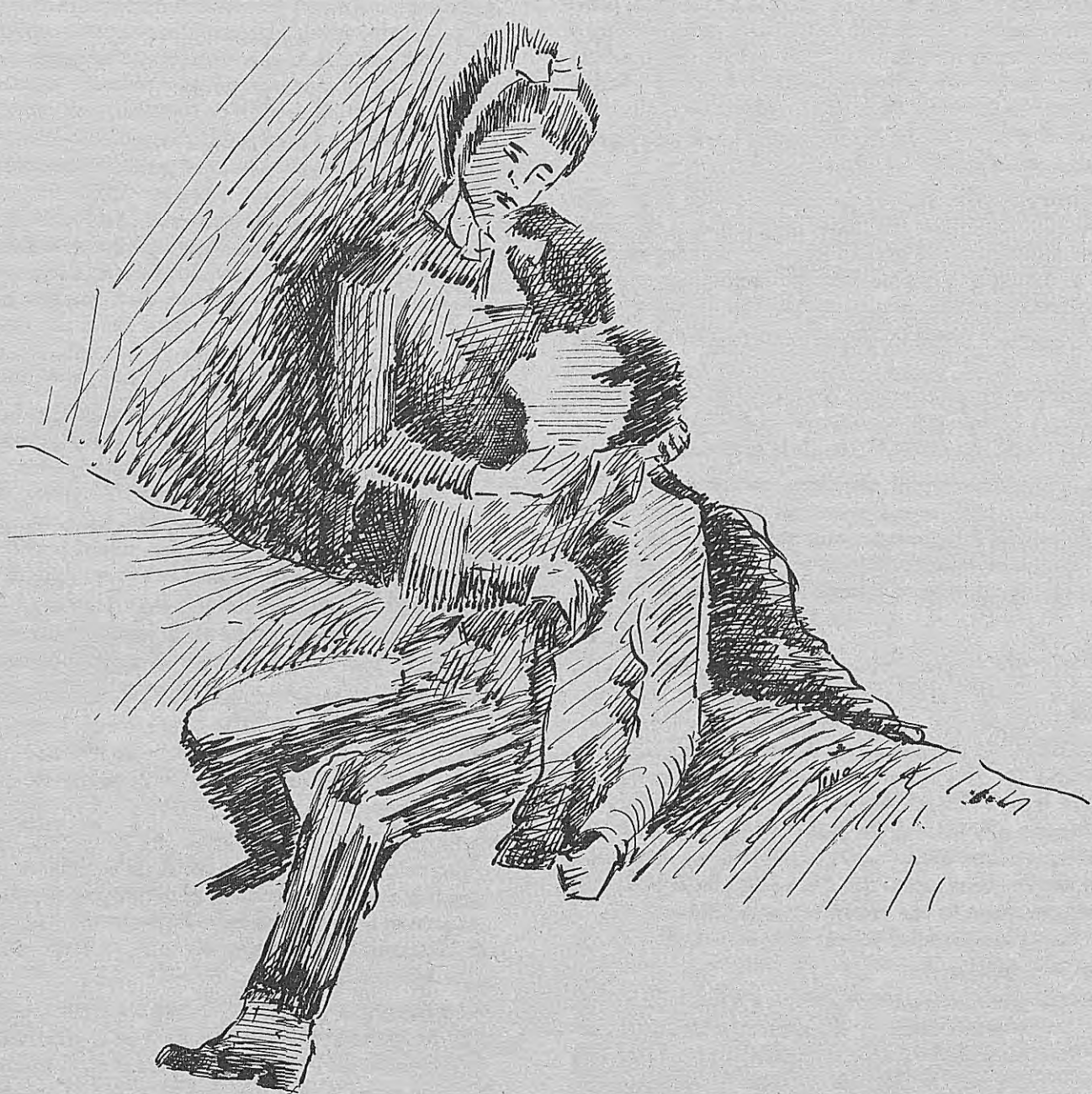
Va romandre en el regimet esmentat quatre anys, dia per dia, sense que en cap moment pogués assabentar-se de cap notícia vinguda del poble que li notifiqués algun esdeveniment. Aquest llarg silenci li augurava que alguna cosa greu estava passant.

Tot i fer-se-li feixuc aquest llarg silenci, no sabia pas ni de bon tros els moments d'angoixa que s'havia estalviat. Si s'hagués assabentat de les contrarietats que passava la Rosa, potser s'hagués saltat les normes de disciplina i li hagués caigut un càstig que se n'hagués planyut tota la vida.

En no tenir coneixement de cap contratemps, vivia cregut i confiat que tot seguia normal i corrent. Tot i que els dies se li feien interminables, mai deixà de complir els seus deures d'obediència, ni tampoc de fer complir tot el que com a caporal se li requeria.

En el decurs de quatre anys va ser guardonat dues vegades. No va pas fer-ho com a saberut semidéu o altres romanços, va ser-ho pel valent coratge que tenia per enfrontar-se al perill per impedir qualsevol maleficència. El primer guardó que li van atorgar va ser per la valentia que mostrà un dia que el monarca presidia la inauguració d'uns edificis nous que havien construït a la part vella de la ciutat.

*"Encara no havia passat mitja hora que ja tot el poble sabia que la Rosa i en Lluís de "Cal Petit"
s'havien promès en matrimoni"*

Solament per anar a veure el Sobirà, s'hi amuntegà una gentada que gairebé no es podia fer una passa sense ensopegar amb algú. A causa del guirigall que feia tota aquella gent, ningú de la seva escorta va adonar-se que d'entre la multitud sortia una mal subjecte, que esgrimia una arma blanca que lluia més que el sol. La intenció d'aquell mal home era anar a agredir el Rei, però en Lluís, que sempre estava a l'aguait de tot el que passava, veié el gest criminal d'aquella mala persona, i sense pensar-ho un moment s'interposà entre l'agressor i el monarca, i la punyelada que anava destinada al Rei va anar a escastar-se a la panxa d'en Lluís que va caure estirat com un sac al sòl de terra.

L'agressor va ser detingut per l'escorta, però el que és el pobre Lluís va quedar tan greument ferit que, si no hagués estat la seva gran fortalesa i les ganes de viure que tenia per poder-se casar amb la Rosa, ja es pot donar per segur que se n'hagués fet l'estella, perquè els dies que va passar sense ingerir aliments només podia aguantar-los un home fort com ell.

El guardó que li van donar per aquest acte de valentia, a més de la medalla del valor, fou concedir-li una pensió de dues pessetes cada dia tot el llarg de la seva vida.

L'altre guardó que li atorgaren va ser per l'enginy, habilitat i llestesa que mostrà a fer arribar a temps un missatge d'auxili perquè, encara que no calia cap força corporal, sí feia falta intuïció, manya i destresa per saber improvisar quelcom que els tregués del perill que els assetjava.

LA Rosa, el dia que va prometre a en Lluís de "Cal Petit" que seria la seva esposa, no va tenir en compte que el seu pare podria oposar-se a la seva decisió. L'agafà tot de sorpresa i sols pensà a dir-li que sí per la felicitat que li donava. De totes maneres, estava gairebé segura que son pare no posaria cap mena de trava perquè havien parlat moltes vegades d'ell i el considerava un noi entès, d'enteniment espavilat i moltes altres coses i, a més, que era mereixedor de trobar una bona esposa que el fes feliç tota la vida. Amb aquesta seguretat, es feia aquesta pregunta: "Si és mereixedor d'un bona esposa, ¿quina de més bona en pot trobar que jo mateixa?"

És clar que era veritat el que pensava la Rosa, però el seu pare pensava molt diferent; no és pas que fos mal home, però era molt sòrdid i egoista: només tenia fal.lera pels diners. Tot i que de tant que en tenia li sortien per les orelles, encara en volia tenir més. Quan l'assabentà que havia promès a en Lluís que seria la seva esposa una vegada hagués tornat a servir al Rei, en un to una mica amenaçant va dir-li: "Ja saps què has fet, filla meva? No t'has parat a pensar el que se t'espera? No veus que aquest home no té xavo per mantenir-se ell? Com vols que et mantingui a tu i tots els fills que pugui fer-te?"

La Rosa, amb veu tremolosa, li contestà: "Però, pare meu, si jo de diners no en vull, el que jo desitjo és un home que m'estimi i sé que en Lluís ho fa, perquè ell mateix m'ho ha dit i confio en la seva paraula. Això que m'heu dit, que no té un xavo per mantenir-se, ja fa molt de temps que ho sé i no em fa estar gens intranquil.la, perquè sé que en Lluís, després de tenir facultats, és un home decidit i capaç de guanyar tots els diners que ens calguin per poder-nos mantenir nosaltres dos i tots els fills que Déu ens pugui

donar. Així és que us demano per favor que no volgueu ser tan ingrát de no deixar-me ser feliç, que sols és el que us demano".

A son pare, tossut com un marrà, les lamentacions de la seva filla no el van pas fer canviar de postura, i amb la veu encara una mica dura se li adreçà d'aquesta manera: "Mira, Rosa, no em vinguis amb romanços ni ploriquegis, perquè no he pas perdut la xaveta i encara sé tot el que em faig, per tant, no puc pas consentir que et casis amb un trist pixatinters, com és en Lluís de "Cal Petit", perquè al cap de pocs dies hakis d'anar pidolant pel carrer igual que un miserable. Això sí que no! Ja sé que és lletrat saberut i té facultats per exercir càrrecs que altres no poden fer, però ¿què en farà de tot aquest munt de qualitats? En ficaràs algun tros a l'olla? Em penso que no! Per tant, el que et fa falta és un home que tingui una pila d'unces d'or d'aquelles que dringuen a la butxaca i que arreglen tots els entrebancs que hom pot tenir a la vida. Però, no et preocupis per això, que jo te'n sabré cercar un que serà dels que tu et mereixes i, com que tindrà força diners, podrà donar-te tot el que necessitis.

La Rosa, per desgràcia, era orfe de mare, ja hi va quedar el mateix dia que va néixer, perquè la seva pobra mare va morir el mateix moment de posar-la al món. Així és que mai havia conegut el seu amor, no sabia el que era l'amor de mare, per això sempre s'havia arriat al seu pare i li guardava un gran respecte. Tot i reconeixent que el que li estava fent li feia molt de mal, no tenia el valor suficient per trencar-li el gran respecte que li tenia.

En veure que per més que supliqués mai no li donaria el permís per casar-se amb en Lluís, va donar-se per vençuda i va cloure's en un conevent de monges.

El seu pare, tal com li havia dit, va anar per cercar-li marit al més prompte possible, ja que de seguida es va malfiar que podria fer el que ella ja havia pensat fer: recloure's en un convent de monges.

En Josep, que així es deia el pare de la Rosa, com que d'això de convents i monges, en fugia com aquell gat que fuig de les brases, va fer tot el que li fou possible perquè no arribés a tal cosa, ja que sí no havia permès que es casés amb un pixatinters menys podria permetre que arribés a fer el disbarat de fer-se monja.

El marit que va cercar-li va ser a gust seu, no va pas preguntar a la seva filla si el volia o no el volia, a la Rosa no li digué ni ase ni bèstia; com que era un jove adinerat ja n'hi havia prou, ell no volia pas altra cosa. De conèixer-lo, no el coneixia pas, solament sabia que era fill de l'home més ric de la comarca, que provenia de la noblesa i que es deia Miquel de nom.

Amb el seu pare sí que es coneixien feia molts anys, fins i tot havien fet algun tracte junts, el que passava era que en viure un al poble i l'altre a la ciutat no coincidien gaire sovint.

El pare d'en Miquel era un senyor que es deia Armengol, però a causa de la seva fortuna li agradava d'allò més que el tractessin de vostè, o sigui, que en lloc de dir-li Armengol a seques, li diguessin senyor Armengol, perquè així realçava més la seva posició social.

Aquest senyor Armengol, que per gràcia del sobirà pertanyia a la noblesa, gaudia d'unes preeminències hereditàries fabuloses. Era un home una mica tocacampanes, no li

importava gratar-se la butxaca per qualsevol caprici que li vingués en gana. Tenia molta dèria per organitzar festes i xeflis amb gent de l'alta societat, però mai acompanyat de la seva esposa, perquè ja quan es van casar es posaren unes condicions: que no es molestarien mai l'un a l'altre.

Com que el seu matrimoni va ser un casament de conveniència per no perdre la tradició de generacions passades, cap dels dos es desitjava, així és que entre els dos van fer un pacte. S'unirien en matrimoni tal i com desitjaven els seus pares però, llevat dels moments que requerissin anar junts, cada un tiraria per la seva banda, sense que cap dels dos pogués retreure's res. Aquests moments en que havien de deixar-se veure en públic per demostrar la seva bona avinença, apareixien agafats de bracet o bé donant-se la mà, igualment com si estiguessin en plena lluna de mel, però en acabar el protocol cada un tirava per el cantó que volia, sense moure cap escàndol que pogués demostrar que no hi havia avinença.

El senyor Armengol era un home fet i deixat estar, d'aquests que no es preocupen massa de les coses. Solament n'hi havia una que el preocupava d'allò més: resultava que en uns terrenys dels molts que posseïa hi tenia una gran masia, que era el seu refugi, més ben dit, el refugi dels dos, tant el d'ell com el de la seva esposa, això sí, cada un en el seu apartament per tal de no fer-se nosa l'un a l'altre. Estant en un lloc força amagat, bastant lluny de la ciutat i que la gent no freqüentava, podien donar-se el gust de viure a la seva manera, cada un per la seva banda, cosa que no podien fer en altres llocs a causa del rang social a què pertanyien, ja que haguessin estat titllats de perversos.

A aquesta gran masia, que ells anomenaven la mansió o el ranxo, no li faltava cap detall. El que era la part interior, era del més luxós que es coneixia, però el que es diu la part exterior, o sigui, tots els seus voltants, feien vertadera llàstima. El desig del senyor Armengol era poder embellir-los, però tot i la seva riquesa, no havia pogut aconseguir-ho per la gran sequera que patien aquells terrenys.

S'havia gastat una fortuna per perforar-los de tots cantons per tal de poder trobar l'aigua necessària per reviscolar aquells arbres tan pansits i secs que envoltaven la mansió que, d'haver estat verds i ufanosos, amb tants com n'hi havia, haguessin fet d'aquella masia un famós i ric palau. Aquesta cosa l'enutjava, fins i tot li treia la son. Però, el que són les coses, es donava la casualitat que en Josep, el pare de la Rosa, tenia una finca que afrontava amb els terrenys on el senyor Armengol tenia la masia. A la finca d'en Josep hi havia un brollador d'aigua que sortia del fons del terra que no s'acabava mai. El senyor Armengol no estava assabentat que en Josep tingués aquesta riquesa a la seva finca. Va ser pura casualitat, l'assabentarse'n.

Feia molt de temps que no s'havien vist ells dos, però un dia que en Josep va baixar a la ciutat per qüestions referents al que havia dit a la Rosa de cercar-li un bon marit, van coincidir en el carrer i, és clar, tots dos van explicar-se les seves coses i, com és natural, cada un d'ells tenia els seus maldecaps. Però, una vegada van saber què era el que els donava aquella preocupació, en Josep va ser el primer a dir: "Senyor Armengol!, jo crec que tots aquests problemes que tant ens afeixuguen, segons he pogut comprendre, tenen prompte solució". "Que Déu l'escolti!", va fer el senyor Armengol. "Sí home sí", va fer en Josep. "Miri, la cosa està

ben clara. Vostè disposa de diners i d'un noi, jo dispo d'aigua i d'una noia, que per cert és ben bonica; si això ho lliguem ben lligat ja tenim la cosa arreglada. Em comprèn, senyor Armengol?" "Home, com a comprendre, comprendre, no ho sé, què vols que et digui?", va fer el senyor Armengol.

En Josep, que ja es veia la noia casada amb el noi més ric que es coneixia, va afegir: "M'explicaré: tenint vostè un noi en edat casadera i jo una noia si fa o no fa en les mateixes condicions, ¿per què no fem que els dos s'uneixin en matrimoni i així aquests lligams, sempre i quan estiguin ben lligats, poden fer-nos arribar a una bona entesa?"

"De totes maneres, senyor Armengol, hem de fer una cosa ben feta, perquè també es podria donar el cas que, en haver estat una cosa feta entre nosaltres dos sense el seu consentiment, una vegada estiguessin casats, no hi hagués gaire avinença; essent així, per no haver-hi dubtes ni malentesos, hem de procurar estacar-ho fort perquè sigui perdurable, i a més a més, afegir-hi una clàusula que digui clarament que jo mai li podré quitar a vostè tota l'aigua que necessiti, però vostè tampoc podrà en cap moment quitar-me a mi ni a la meva filla el fet de poder gaudir i disposar de les riqueses que vostè té".

El tracta que varen fer aquests dos beneits infeliços, van fer-lo anotar per escrit per un home d'aquests que estan autoritzats per donar fe dels contractes i d'altres actes extrajudicials conforme a les lleis. I després de signar-lo i segellar-lo, se'n van quedar una còpia cada un per així tenir-lo més a la memòria.

Els dos estaven contents d'haver arribat a una entesa. L'un perquè aquell desig que tenia d'embellir la masia podria fer-se realitat, i l'altre per haver aconseguit també el que volia: un bon marit per a la seva filla, així com també augmentar la seva fortuna.

Abans de separar-se, ja van assignar el dia i el lloc on s'havia de celebrar la cerimònia (igual que aquell jutge que fixa una sentència), per no tenir la molèstia d'entrevistar-se una altra vegada.

En Josep, eixerit i reixinxolat com unes pasqües, va retornar cap al seu poble per tal d'assabentar el més aviat possible la seva filla que tot estava arreglat. No calia preocupar-se pel seu avenir perquè ja el tenia resolt, i amb cara de satisfet va dir-li: "Filla meva, no cal pas que pensis més en Lluís, perquè aquest gran saberut sols podria donar-te misèria, en canvi el que jo t'he cercat podrà donar-te riqueses i tot el que vulguis, perquè són tantes les unces d'or que té que se'n podrien omplir tres saques".

La Rosa, en veure que fes el que fes no podria canviar l'actitud del seu pare, es donà per vençuda, i no li quedà cap altre remei que encomanar-se a Déu i la providència, perquè els dos tinguessin cura d'ella, Déu i la providència, i poguessin alleugerir-li el martiri que se li esperava.

Pel que fa al senyor Armengol, a causa de la poca estima que el seu fill li tenia, li va costar bastant de convèncer-lo perquè s'avingués a la seva proposta. Va tenir sort que la persona que l'havia fet gran li va aconsellar que l'acceptés, de no haver estat això, no n'hauria tret llana neta perquè en Miquel, tant del seu pare com de la seva mare, no n'havia pas rebut mai cap mena d'afecte ni de carícia que li donés motiu per respectar-los.

La seva mare ("Doña Clotilde", que li deien) ni tan sols el

va voler veure el dia que el va portar al món, perquè va dir que aquella cosa tan llefiscosa li feia fastic. En haver-li vingut aquell fill sense que ella el desitgés, ja que de fills, no en volia, no li va donar la real gana de voler amamentar-lo ni una sola vegada.

El senyor Armengol, el seu pare, encara que fos tan desmanegat, en aquells moments va saber on trepitjava i va saber-se espavilar per tal de trobar una mare de lloguer, una dida, perquè amamentés al seu fill, ja que si no hagués estat així el pobret no tenia vida. Una vegada hagué trobat la dida per alimentar-lo, poca cosa més va fer per ell, llevat de donar-li els seus cognoms per poder demostrar que era el seu fill (encara que, segons es rumorejava, no portava ni mica de la seva llavor) i de fer-lo batejar tal com Déu mana. El que és de la seva persona, se'n va deslligar completament, o sigui, que va deixar que la Magdalena, la seva dida, en tingués cura i el fes gran.

Del que no es va desentendre del seu fill, va ser de la seva situació econòmica. D'això sí, que se'n va preocupar, que no li manqués mai cap unça d'or per tot el que li fos necessari, i encara que no li hagués vingut a tomb de donar-li cap consell ni preocupar-se per la seva vida, es va preocupar de designar-li un capital. Ja podria tirar del tros, que difícilment se li acabaria.

La Magdalena, la dida d'en Miquel, a qui també el senyor Armengol pagava una bona soldada perquè alimentés el seu fill, era una senyora molt vigorosa i corpulenta, esposa d'un advocat a qui, a causa de les seves idees polítiques, el govern de la nació no deixava exercitar aquesta feina. Aquest senyor, a qui deien "Don Marcel", fou el que va educar en Miquel i també el que li va ensenyar a desenvolupar-se per la vida.

Aquest matrimoni havia tingut cinc fills, però malauradament ja tots havien arribat en aquest món sense vida, així és que la Magdalena, tot el suc que portava en els seus pits per nodrir els seus fills, en cas que haguessin arribat amb vida, es prestava per donar-lo a d'altres infants, perquè ja n'havia amamentat quatre més, en Miquel era el que feia cinc. Els que havia amamentat primer, quan ja no necessitaven el seu aliment, venien els seus pares a cercar-los per després ells fer-se'n càrrec, però el senyor Armengol no va voler tenir aquesta molèstia perquè el seu tarannà i el tren de vida que portava no li deixaven temps per preocupar-se de coses tan serioses. Així és que deixà a mans de la Magdalena la custòdia del seu fill fins arribar a l'adolescència.

QUAN en Miquel va saber desempellar-se per ell sol va anar a estar-se, com és natural, a casa dels seus pares, però l'enrenou i el tripijoc que hi havia cada dia en aquella casa li feien venir migranya. No estava avesat a aquella vida moguda i desordenada que portaven els seus pares, així és que tot sovint se n'anava a casa de la seva dida, perquè almenys allí hi havia tranquil·litat i harmonia i podia dialogar amb Don Marcel i amb la Magdalena, per ell la seva mare, ja que sempre se li adreçava amb aquest nom. Se l'estimava tant que hagués estat capaç de barallar-se amb qualsevol per tal de defensar-la. Tenia tanta fe en ella que no prenia cap decisió ni tampoc feia mai cap cosa sense tenir el seu vint-i-plau, perquè estava ben segur del seu beneplàcit.

Amb el pare dialogava rares vegades, però vet aquí que un dia el cridà al seu bufet, un lloc que tenia per rebre les seves

visites, i amb una veu força autoritària se li adreçà amb aquestes paraules; "Mira Miquel, se m'ha presentat una ocasió que no cal pas desaproveitar. Ja fa molt de temps que em balla pel cap embellir la nostra masia, però la sequedat dels seus terrenys no m'ha permès el que jo tinc ganes de fer-hi, que és un gran jardí on puguin créixer tota classe de plantes exòtiques perquè sigui l'admiració de tothom. Ara he trobat la persona que em donarà tota l'aigua que necessito perquè aquestes plantes creixin verdes i ufaneses com és el meu desig. La cosa es ben senzilla perquè el que em proporciona l'aigua no hi ha posat gaires entrebancs. Solament ha demanat que tu et casis amb la seva filla i res més". "Però si nosaltres no ens agradem, què passarà?", va fer en Miquel. "Valga'm Déu senyor, quines coses de preguntar... si això no té cap importància, home, perquè en cas que la cosa fos així cada un tira per la seva banda i santes pasqües!".

En Miquel, encara que no li quedava altre remei que obeir, perquè on vivia regnava una llei que prohibia a tot noi o noia desobeir les ordres dels seus pares, va voler notificar a la seva dida el casori que el seu pare li havia preparat, i al mateix temps preguntar-li si per casualitat ella coneixia la noia que havia de ser la seva esposa.

La Magdalena, segons les referències que li donà en Miquel, sí que coneixia aquesta noia, per tant va dir-li: "Mira, Miquel, conec molt bé aquesta noia perquè jo vaig ser la que li vaig donar la primera gota de llet quan va venir al món, ja que la seva mare va morir en el moment de posar-li i, com que jo aleshores acabava de perdre un fill, son pare va venir a cercar-me a corre-cuita perquè m'ocupés de criar-la. El que va passar és que de tu vaig tenir-ne cura fins que fores adolescent i a ella, la Rosa (que és així com es diu), solament la vaig alletar fins que li sortiren les dents. Però, no obstant això, puc assegurar-te que és una bona noia, tal i com tu et mereixes, i crec que sabrà fer-te feliç, així com també tu sabràs fer-li a ella".

En Miquel gairebé es va alegrar de la proposició que li havia fet el seu pare, ja que segons la raó que li va fer la Magdalena, no havia de tenir cap temença de no avenir-se amb la noia que seria la seva esposa. En canvi la Rosa, a pesar dels bons elogis que la Magdalena li havia fet d'en Miquel, va fet tot el que li fou possible per fer desistir el seu, de pare, donant-li a entendre que el diner no fa la felicitat, perquè aquesta no està en venda ni tampoc pot comprar-se en el mercat, ja que no fan falta diners per obtenir-la. Però tot i aquestes lamentacions, no hi hagué pas maneres de fer-lo baixar de l'ase.

Amb totes aquestes trifulgues d'estira i arronsa arribà el dia que els dos pares havien signat perquè es celebrés la boda, així és que la Rosa, a pesar seu, va ser arrossegada pel seu pare fins a l'església del Remei i el Perdó, on havia de fer-se la cerimònia. Aquesta església havia estat escollida pel senyor Armengol i per en Josep perquè, segons deien els més vells, tota persona que celebrava algun esdeveniment en aquell temple quedava guarida de tots els mals, així com també perdonada de tot pecat que hagués comès involuntàriament. Així és que segur que la van escollir per assegurar-se que si el tracte que havien fet no era del tot legal, pel sol fet d'haver-lo fet amb fi de bé ja quedaven exempts de tota culpa.

Així és que en arribar aquest dia en Josep va requerir a la seva filla perquè es revestís amb les vestidures que prèviament li havia comprat per tal esdeveniment. Se l'emportà

agafada fortament del braç —ja que ella es resistia— fins a l'esmentada església, on en Miquel ja l'estava esperant al peu de l'altar, acompanyat de la seva dida que li feia de mare, perquè la seva pròpia s'havia dispensat d'acompanyar-lo simulant que estava indisposada. La Rosa, amb el cap tot cot i el cor mig destrossat —perquè veia que el que l'obligaven a fer per ella era com un sacrilegi, ja que trencava la promesa que havia fet a en Lluís d'esperar-lo fins que tornés per ser la seva esposa—, va posar-se al costat d'en Miquel amb tota la recança del món, sense mirar-li tan sols la cara. El sacerdot, quan ja hi van ser tots, començà la cerimònia i quan arribà el moment de preguntar a cada un d'ells si es volien per marit o esposa, en Miquel de seguida va contestar que sí sense pensar-s'ho ni mica. Però la Rosa, que en aquells moments tenia el pensament molt lluny d'on ella es trobava, ni tan sols es va adonar del que el capellà li preguntava i va seguir sense dir res amb la boca ben tancada. El seu pare, que estava dret al seu costat, en veure que no contestava, li va fer un pessic a la mà dreta que la Rosa, en sentir el dolor de la pessigada, va fer un gemec que el mossèn, en no haver-se adonat de l'incident, s'ho va prendre com si hagués dit que sí. Per tant, continuà amb la cerimònia com aquell que no hagués passat res i l'acabà beneint-los a tots plegats i desitjant-los que Déu els donés molts anys de vida.

Com que aquest esdeveniment s'havia fet mig d'amagat sense aixecar gaire polseguera per tal que la gent no pogués fer comentaris, no hi havia cap invitat, solament hi van assistir els dos pares i la Magdalena. Així és que no van fer cap mena d'enrenou i la cosa va passar gairebé desapercebuda per a tothom, llevat d'alguna persona que hi havia dintre del temple en el moment de la cerimònia, però com que cap dels que hi havia hi tenia cap mena d'interès no li van donar importància.

Llevat de la Rosa, tots sortiren satisfets d'aquell esdeveniment. El senyor Armengol s'hi sentia perquè ja podria embellir la seva masia, en Josep per haver aconseguit casar la seva filla amb un noi adinerat, tal com ell volia. La Magdalena també estava contenta per haver pogut acompanyar el que ella considerava fill seu en un esdeveniment tan important com era el seu matrimoni. I en Miquel també estava cofoi perquè creia que aquella noia que tenia al seu costat sabia fer-lo feliç, igual que ell sabia fer-l'hi a ella.

Quan tot estigué enllestit el senyor Armengol, després de besar la seva nora, va acomiadar-se de tots perquè, segons va dir, li urgia anar-se'n a fi d'embarcar-se aquella mateixa tarda cap a un viatge de plaer que de temps que tenia projectat per visitar alguns països de l'altre part de l'oceà.

La Rosa, en veure's besada pel senyor Armengol i després agafada pel braç per en Miquel, es sentí del tot cohibida i no va gosar dir res per no fer cap desaire a aquelles persones que, tot i ser desconegudes per ella —llevat de la Magdalena, a qui tenia un gran respecte per haver estat la que li havia donat el primer glop de llet al moment de venir al món—, tant i tant la reverenciaven. No obstant això, s'adonava que havia de parlar, havia de donar a conèixer que ella no havia pas dit que sí, que volia en Miquel per espòs, de manera que no es sentia vinculada a ell de cap manera. Al moment que anava a obrir la boca per exposar el seu cas, la Magdalena l'agafà per l'altre braç i, en sentir-se tan ben acompanyada, desistí del que anava a dir i canvià el mot per una altre frase.

En Miquel, que es sentia molt complaent al costat

d'aquelles dues dones, anava explicant a la seva dida tot el que pensava fer una vegada estiguessin instal·lats a la seva residència, una casa nova de trinca que el seu pare havia manat construir perquè fos la seva nova llar. Ell volia que la seva dida s'assabentés de tots els seus projectes, perquè sabia que en algun d'ells no anava del tot encertat. Ella sabia fer-lo desistir, per això abans de començar a fer les coses li demanava sempre quina era la seva opinió, cosa que no havia fet mai amb el seu pare, ja que no mereixia la confiança que li mereixia aquella dona que tant estimava.

Totes les coses que anava dient en Miquel que faria o que deixaria de fer, tant la Magdalena com la Rosa les veien molt positives, inductables i certes i, a més a més, la Rosa també es sentia d'allò més bé al costat d'en Miquel, perquè veia en ell un minyó benevolent, benigne i afable. Tant era això que si no hagués estat compromesa amb en Lluís tal vegada, tot i no haver dit que sí en la cerimònia, s'hagués sentit ben casada i no hagués dit mai res, però ara de cap manera podia fer una cosa així, perquè ella no es tenia per casada.

Moltes vegades havia intentat enraonar per donar-los a entendre el que havia passat, però cada vegada que estava a punt d'obrir la boca per dir alguna cosa intervenia l'un o l'altre i no li deixaven pronunciar paraula. No és pas que no s'esforcés a intentar-ho, però no hi havia manera d'aconseguir-ho. A última hora decidí agafar la Magdalena pel braç i dir-li a cau d'orella que ella no es tenia per casada, perquè quan el capellà li preguntà si volia en Miquel per marit ella no ho havia sentit i, per tant, no havia pas dit que sí, així és que no podia pas quedar-se amb el Miquel allí, sola, en aquella casa. Però quan estava a punt de fer el gest d'agafar-li el braç, fou el moment fatal en què es produí el daltabaix, perquè la Magdalena es desplomà al sòl de terra, igual que si un llam l'hagués fulminada. Amb aquest esdeveniment tan inesperat la Rosa quedà tan i tan efectada que li va venir un sobrecor i va caure damunt d'ella totalment inconscient.

Son pare, que també els seguia en la conversa, en veure aquell trist espectacle, li agafà tan gran tremolor que també va perdre el món de vista i va quedar igualment estirat al sòl de terra al costat de les dues dones.

En Miquel, en veure aquell pilot de carn humana estesa davant seu, va quedar tan desconcertat que de moment no sabia què havia de fer, ni tampoc com sortir del pas en aquells instants de tanta angoixa. El primer que se li acudí fou demanar ajuda als pocs vianants que en aquells moments s'encertaven a passar pel carrer, però amb tan mala fortuna que, en intentar travessar la calçada, no s'adonà que baixava un carruatge i va quedar tan greument ferit que pot dir-se que la seva mort fou instantània.

La Magdalena, La Rosa i son pare, que estaven inconscients estirats damunt la vorera del carrer, foren recollits i assistits pels transeünts que en aquells moments coincidien a passar pel carrer i que van procurar que fossin traslladats a un centre hospitalari perquè en tinguessin bona cura. No obstant això, la Magdalena, per desgràcia, no van poder fer res per retornar-la, ja que una aturada de cor li havia segat la vida.

La Rosa, encara que el que li passà solament fou un petit desmai que la deixà sense coneixement algunes hores, quan tornà en si i s'assabentà de la fatal desgràcia (o, més ben dit, tragèdia), tardà molts dies a recuperar-se.

En Josep, son pare, també es revifà de la sotragada, però

el sol fet de pensar que tot el que havia passat era per culpa seva li anà rosegant tant les entranyes que en quatre dies se n'anà a l'altre barri, de manera que va quedar la Rosa sola, sense que ningú pogués ajudar-la a passar aquells tristos moments de pena i angúnia.

EN Lluís, sense estar assabentat d'aquells tristos esdeveniments, estava confiat que tot seguia per bon camí, i no el preocupava altra cosa que els llargs dies que li faltaven per al seu llicenciament. Però, tot i fer-se-li pesat, aquells últims dies també van arribar al seu fi, així és que per la diada de Sant Antoni, quatre anys, dia per dia, després d'haver-se absentat, tornava a arribar al poble, alegre i ple d'il·lusions, després d'haver-ne estat allunyat aquests quatre llargs anys.

A causa de les inclemències del temps, ja que aquell dia la neu queia d'una manera tan espesa que deixava els camins i carreteres intrasitables. Tant era així que el carruatge que transportava en Lluís hagué d'aturar-se algunes vegades per tal d'obrir camí, ja que en alguns llocs la carretera es trobava bloquejada a causa de la gran capa de neu que hi havia al damunt. Així és que quan arribà al poble ja començava a llustrear i per aquest motiu tota la gent ja es trobava dintre les seves cases amb les llars ben enceses per resguardar-se de la gelor que feia. Per tant, tots els carrers estaven completament deserts i això va fer que ningú s'assabentés de la seva arribada, així és que en Lluís, sense fer cap estadia s'encaminà cap a casa seva per tal d'abraçar els seus pares, després de tan de temps de no haver-ho pogut fer.

Quan arribà a la casa trobà la porta tancada, com era de suposar, ja que en ser fosc els seus pares ja l'havien tancada i al mateix temps feia que estiguessin més calents dintre la seva llar. En Lluís féu dos trucs a la porta per tal que vinguessin a obrir-lo. En Joan, son pare, que havia quedat mig endormiscat vora el foc, es despertà tot d'una en sentir aquells dos trucs i tot dient a la seva esposa, que en aquells moments estava feinejant per la cuina i no havia parat compte que truquessin: "Sents, Elvira? Truquen a la porta. Qui pot ser a aquestes hores?" "Potser algú que tingui treballs", va fer l'Elvira. I, després de dir al seu marit, que ja havia fet el gest d'alçar-se, que no es mogués perquè ja hi aniria ella a mirar qui era, gairebé corrents se n'anà cap a l'entrada per tal d'assabentar-se qui era que demanava. Quina no fou la seva sorpresa al moment d'obrir la porta i veure's davant seu aquell fill tan estimat, a qui feia tant de temps que no havia vist. De moment va quedar tan estupefacte que si no hagués estat en Lluís, que s'apressà a rodejar-la amb els seus braços, hagués caigut com un sac al bell mig de l'entrada.

En Joan, que va sentir els sanglots que feia la seva esposa, s'encaminà cap a la porta i, en veure aquella bonica escena, els ulls se li ompliren de llàgrimes i s'ajuntà a aquells dos éssers tan estimats, que van romandre allà abraçats fins que el fred els féu desistir. Per tant, optaren per anar-se'n vora la llar i allà, ben calentons, explicar-se les seves coses, ja que després de tant de temps en tenien un munt per explicar-se.

Després de llarga estona de contar-se molts esdeveniments passats, en Lluís preguntà per la salut de la Rosa. La mare, que ja s'esperava aquesta pregunta, li explica tot el que sabia, més ben dit, tot el que s'havia dit al poble referent a la Rosa.

El que s'havia dit era que son pare, malgrat que ella s'hi oposava rotundament, l'obligà a casar-se amb un noi de la ciutat, fill d'un dels homes més rics i poderosos que es coneixien. El que no pogué dir-li, perquè no ho sabia, fou el fatal desenllaç que tingué aquell esdeveniment, perquè en el poble no es tenia coneixença de res del que havia passat. Per tant, tothom es creia que s'havien casat i vivien feliços en algun lloc de la ciutat tots tres junts. Molt al contrari del que la gent creia, ja que en realitat la Rosa estava vivint sola i molt lluny d'haver conegut en cap moment la felicitat.

En Lluís, que escoltava atentament les paraules de la seva mare, les il·lusions que tenia i els projectes que s'havia plantejat fer una vegada estigués casat amb la Rosa, se li anaren esfondrant de tal manera que va prometre davant dels seus pares i d'una imatge que hi havia penjada a la paret que, en no haver-se pogut casar amb la Rosa es quedaria solter tota la vida.

A partir d'aquells moments la vida d'en Lluís va ser allò que se'n diu una verdadera vall de llàgrimes, ja que en un espai molt curt de temps va perdre els dos éssers que més estimava: son pare i sa mare. A pesar de la pena que li causà la pèrdua dels seus pares, procurà prendre's amb resignació totes les coses adverses que li havien esdevingut una darrera l'altra, perquè estava en la certesa que el destí de la persona, ja quan neix, està traçat i ningú pot canviar-se'l.

Potser era ben cert tot el que en Lluís pensava, però es veu que en el seu destí no totes les coses eren hostils i desfavorables, sinó que també n'hi havia de bones i de profitoses, ja que a no tardar, amb el vist-i-plau de tots els veïns del poble, el senyor alcalde el nomenà president honorífic de la població pels serveis prestats desinteressadament a tota persona necessitada, sense tenir en compte que la majoria de les vegades posava en perill la seva pròpia vida i, a més a més de donar-li aquest gran honor, el designà perquè fos ell qui eduqués i ensenyés les primeres lletres a totes les criatures d'aquella comunitat perquè el dia de demà fossin totes persones de bé.

Aquest grau tan eloqüent de confiança, que tant l'alcalde com tots els veïns i veïnes del poble posaren damunt la persona d'en Lluís, feren que aquest no es sentís tan sol i desemparat com de moment es trobava, ja que, en veure's protegit i recolzat per tothom, es tragué aquell dolor, ansietat i angúnia que portava dintre seu pels tristos esdeveniments passats.

D'aquesta manera i gairebé sense adonar-se que anava corrent el temps, anaren passant els anys sense que cap més contratemps li interceptés la seva vida quotidiana fins arribar als seixanta, als que justament complia aquell mateix matí en què tan greument malalt es sentí al moment d'alçar-se del llit.

Per altra banda els anys també passaren per a la Rosa, analògicament a com ho havien fet en la vida del seu estimat Lluís. Després d'haver-se recuperat de la sotragada que va patir el dia de la tragèdia, va preferir quedar-se a viure a la ciutat que no pas retornar al poble, per por de no ser ben acollida per tot el que havia fet. Així és que va recloure's juntament amb el seu pare en una caseta del carrer 1r. de Maig, on poc després d'haver-se instal·lat esdevingué la mort del seu pare, després d'haver-se arrepentit del seu mal comportament i d'haver demanat deu mil vegades que fos perdonat per tal de poder morir en pau, cosa que va fer la Rosa a pesar de tot el mal que li havia causat.

"Els retornà les ganes de viure, de fer coses, d'il.lusionar-se a fer projectes,..."

En quedar-se sola i en un lloc on no coneixia ningú, es sentia tan abandonada que no tenia ni idea del que havia de fer. Per sort aquella soledat en què vivia, en un moment inesperat s'acabà totalment, ja que persones que l'havien ajudada que fos traslladada a un centre hospitalari el dia de la desgràcia s'interessaven per la seva salut i començaren a visitar-la cada dia. Varen arribar a fer unes amistats que no la deixaven sola ni un dia de la setmana. D'aquesta manera, però sense deixar de pensar en cap moment en Lluís, anaren passant els anys, sense adonar-se que s'anava fent vella i al mateix temps la salut tot sovint li jugava alguna mala passada.

UN dia dels molts que sortien de passeig amb alguna de les seves amigues, van passar prop d'una colla d'hommes que es veu que eren firaires, d'aquells que corren els mercats i fires de totes les comarques, que estaven aplegats allí a la cantonada conversant de les seves coses. Entre ells n'hi havia un que tenia la veu més forta que els altres i que es lamentava dels pocs guanys que havia fet en el poble on havia anat a vendre el dia anterior, ja que la gent estava tan capficada que no parava atenció al gènere que ell els oferia. Es veu que havia passat alguna desgràcia perquè les dones principalment només corrien d'ací allà pronunciant la frase llastimosa de "Pobre petit! Qui ho havia de dir!" A la Rosa, que passava pel costat d'aquell home quan pronuncià el mot "Petit", al moment li vingué el pensament que podia tractar-se d'en Lluís, aquell home que encara totes les hores del dia estava en el seu pensament.

La Rosa, amb la certesa que es tractava d'en Lluís, simulà a les seves amigues trobar-se molt cansada i preferir deixar el passeig i anar-se'n a descansar, però el que va fer una vegada fou a casa seva, va ser mirar de cercar el transport més ràpid per tal de poder traslladar-se al poble per assegurar-se si talment el que es temia era realitat.

Serien les quatre o les cinc de la tarda quan arribà al poble muntada a cavall d'una berlina, la qual havia llogat expressament perquè la traslladés allí des de la ciutat. Efectivament, tal com ella temia, era en Lluís de "Cal Petit" que s'estava debatent damunt del llit amb un excés de febre que el tenia totalment aclaparat. Sense miraments de cap mena del que podrien dir o deixar de dir les dones que en aquells moments l'estaven assistint s'endinsà cap a la seva cambra.

En Lluís, en un moment de lluïdesa que va tenir, clavà una llambregada a l'habitació i li semblà reconèixer la Rosa, aquella dona que encara tant estimava i tants anys feia que no havia vist. S'esfreixurà a fer un esforç per tal d'agafar-li les mans que la Rosa ja li estava allargant. Ella quedà agenollada vora el llit, al costat seu, amb els ulls negats de llàgrimes, implorant-li perdó per tot el que li havia fet sofrir.

En Lluís, estrenyent-li fortament les mans i amb la veu força més apagada que no pas aquell dia tan llunyà en què va demanar-li si volia ser la seva esposa, va dir-li que no tenia res per perdonar-li i, a més a més, va afegir que, malgrat trobar-se ja dintre la vellesa, si és que ella encara l'estimava una miqueta i Déu els donava alguns anys de vida, els quedaria temps per recollir algun petit esquitx de la felicitat que tants anys els havia estat vedada.

La Rosa, envoltant-lo amb els seus braços i besant-lo fortament al front, va dir-li que havia vingut per quedar-se al costat seu i no abandonar-lo mai més.

Aquest retrobament tan inesperat va fer que els desaparegués, tant a l'un com a l'altre, aquell mal esperit de què tant de temps feia que no s'havien pogut deslligar i tan neguitosos els feia viure. També els retornà les ganes de viure, de fer coses, d'il·lusionar-se a fer projectes que difícilment podrien realitzar, però no obstant això, llevat de poder tenir descendència, que ja se'ls havia fet tard per trobar-se ja en edat prohibida, en tota la resta no escatimarien esforç perquè alguna cosa pogués arribar a fer-se realitat.

L'esdeveniment havia fet el miracle, perquè en Lluís a partir d'aquell moment no necessità més unguents, pegats ni potingues que li traguessin la febre que tants dies feia que el tenia oprimint.

La promesa que li va fer la Rosa que no el deixaria mai més va fer que en pocs dies tornés a ser el que havia estat temps enrera, un home fort i valent, igualment que una penya o una roca d'aquelles que res les esmicola.

A la Rosa, igualment que en Lluís, se li anà esmunyint com per art d'encantament tot aquell ensopiment i somnolència que tenia en fer les coses, així com també la salut tan migrada que li havia quedat després de la tragèdia. Li retornà aquella força activa d'esperit, aquell somriure de llavis que tenia quan era joveneta, que la feia la donzella més graciosa del món.

Va ser tanta la compassió que Déu va tenir d'aquells dos vellets, que els va concedir encara una pila d'anys més de vida, tal i com li havien demanat, perquè poguessin recollir una petita espurna de la felicitat perduda. I tampoc els va castigar perquè no van pensar a casar-se tal i com la seva llei mana per poder viure en comú com feien. A més de no castigar-los per aquesta falta tan greu, els concedí una altra gràcia, que segurament és la que més apreciaren, ja que se'ls emportà al cel a tots dos junts un matí de primavera perquè poguessin gaudir plegats allà a l'eternitat de la felicitat de què gaudien aquí a la terra en el moment d'emportar-se'ls.